Viața studențească

32

Estudiantina

CIVES ACADEMICI

Toamna e plină de evenimente ca paginile externe și rubricile de ultimă oră ale cotidienelor. După deschiderea sesiunii Organizației Națiunilor Unite — anotimp de rezonanță politică internațională și internă românească, după Congresul lingviștilor care a reeditat la București „turnul Babel“ în plin secol XX, după concertele abundente de vioară și pian, după spectacolele muzicale fantastice ale Festivalului „George Enescu", după convorbirile savanților români și străini în jurul mesei rotunde despre creierele electronice, iată începem un nou ciclu universitar, consemnat ca moment național. Orașele care trăiesc prin fluxul și refluxul vieții universitare recunosc acum pașii algoritmici ai tinerilor proaspeți și frumoși, gesturile lor exuberante de fructe mușcate cu sănătate... Amfiteatrele se umplu armonios de rumoare, în cercuri concentrice, simbolizînd propagarea undelor electromagnetice și se sărbătoresc, prin cei mai tineri intelectuali ai țării, mirabili încă în fața ecuațiilor care se vor dezlega printr-un proces treptat de acumulare de-a lungul anului universitar.

Festivitățile sînt necesare și tonice. **Imnul studenților de la Heidelberg, moștenit prin tradiție orală, aproape folclorică, se află pe buzele tuturor acelora care îl știu cînta. Oricum, „Vivat Academia, Vivat professores", este laitmotivul festivităților universitare. Rectorii țin discursuri sintetice, evocatoare și vizionare, profesorii rostesc parabole care trebuie să intre în uzul diurn al discipolilor, studenții își asumă responsabilitățile propriului lor viitor și al țării. Ovații și flori, surîsuri mișcate și mișcătoare, îmbrățișări explozive, operatori de cinematograf și de televiziune insinuați oriunde se developează un gest frumos, expresiv — și momentele festive trec evanescent, într-un sentiment unanim, colectiv de fericire, de entuziasm.**

★

A trecut o vară latentă, o vară deconectantă, plină de vitamine și de uimitoare descoperiri senzitive. A trecut însă și o vară de colocvii, de dezbateri publice, lucide, prin ziare, prin radio, prin televiziune privind noua dimensiune a învățămîntului superior românesc. Savanți, profesori și studenți și-au exprimat opinii adeseori contradictorii, dar pasionante prin argumentațiile lor raportate la experiențe universitare mondiale și racordate la elemente de fundație înțeleaptă tradițională a învățămîntului superior românesc. Evident materialul imens, opiniile extrem de variate necesită coordonări pe baze științifice, sociologice și concluzii practice cu efect imediat. Din păcate, faza empirică a discuțiilor n-a fost încă depășită !

Dincolo de discursuri și de angajamente și de acest „dolce farniente" prelung al toamnei cu lumină uleioasă, cu frunze romantic obosite prin copaci, cu must pe la crame și cu plimbări încă lunatice pe străzi, vin implacabile și certe zilele de cursuri și de seminarii, de proiecte și de lucrări de laborator. Existența lor imanentă e uneori din inerție amînată cu o molipsitoare cochetărie de către studenți. Instalați în cămine, urmărindu-și orarele (care încă în multe institute nu s-au definitivat) cu mai

Adrian DOHOTARU

(Continuare în pag. 2)

„Sîntem încredințați că toate cadrele didactice din învățămîntul superior, miile și miile de tineri de pe băncile universităților și institutelor vor ști să-și pună cunoștințele, energia, elanul și talentul lor în slujba dezvoltării științei și culturii românești, a înfloririi patriei noastre socialiste, a viitorului măreț și fericit al poporului român."

NICOLAE CEAUȘESCU

Luni, 2 octombrie, a avut loc în centrele universitare ale țării deschiderea festivă a noului an universitar 1967 — 1968. Întîmpinați cu ospitalitatea tradițională a expresiei „Bine ați venit", se cuvine să adresăm tuturor studenților urarea tradițională

„SPOR LA MUNCĂ !"

VS

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 32

12 PAGINI • 0,50 LEI • ANUL XII • SIMBĂTĂ 7.X.1967

Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scinteii", București. Redacția : Str. Brezoianu, 13. Telefon : 14 02 15.

RECOMANDAT EXPRES

Să desființăm barierele dintre institute

Am primit în repetate rînduri la redacție scrisori prin care studenți din diferite centre universitare ne semnalează că au dificultăți ori de cîte ori vor să pătrundă în alte institute decît cele de care aparțin. Iată ce ne scrie, spre exemplu, studentul Romeo Cherman din Timișoara :

„La noi, la Institutul politehnic, avem o bibliotecă bine dotată unde avem posibilitatea să consultăm aproape toate materialele care ne interesează.

Să presupunem însă că dorim să e[illegible] cercetări suplimentare într-un domeniu insuficient r prezentat prin material documentar în biblioteca noastră, bunăoară neurocibernetică sau semantică. Vom merge, firește, la biblioteca unui institut de specialitate, Medicină sau Universitate. Dar vom fi opriți încă de la poartă, căci ca student la Politehnică nu poți pătrunde în Universitate sau la I.M.F. și invers. Și chiar dacă am reuși să păcălim portarul, bibliotecara nu ne va elibera nici un fel de material, căci nu sîntem trecuți în cartoteca-fișier rezervată exclusiv pentru studenții institutului respectiv. Ca să nu mai vorbim de cazul în care am avea dorința irealizabilă de a audia un curs care ne interesează, dar care se ține în alt institut"

Considerăm că Ministerul Învățămîntului trebuie să ia măsurile care să ducă la desființarea barierelor între institute, la universalizarea calității de student, în așa fel încît orice student din țară să poată intra în orice institut pe baza unei simple legitimații de student, eliberată de institutul în care învață.

Facultate sau pensiune ?

Sîntem în clădirea Facultății de biologie a Universității bucureștene. Liniște. Atmosferă de studiu intens. În amfiteatre, laboratoare, bibliotecă, studenții învață. Deodată o larmă ciudată umple coridoarele. Mă uit la ceas. Pînă la pauză mai este. Ce s-o fi întîmplat ? O ceată de copilandri se zbenguie în curte. Joacă leapșa. Din cînd în cînd se refugiază pe culoarele facultății. Un tînăr somnoros, în pijama, iese să dea un telefon în holul facultății. Trag puțin cu urechea.

— *...Bine. Diseară vă aștept. Da, puteți veni la orice oră, doar e portar. Bineînțeles, veniți și cu „magul". După ce pleacă studenții putem să facem orice. Pa !*

Tînărul în pijama se retrage, nu înainte de a face cu ochiul la două studente care trec grăbite, roșind.

Privesc pe geam, în curtea facultății. Copiii au lăsat leapșa și-au încins o capră îndrăcită, cu urlete. O femeie în capot roșu deschide un coteț din care o zbughesc cotcodăcind cîteva găini. Femeia le hrănește cu grijă și apoi le aleargă prin toată curtea să le adune iar în coteț. Pe două sfori care traversează curtea se răsfață la soare rufe multicolore ; ale cui să fie ?

Aflăm de la tovarășa VETURIA GOGEANU, administratoarea facultății :

În localul Facultății de biologie o serie întreagă de încăperi sînt ocupate de persoane care nu au nici un fel de legătură cu facultatea.

Inițial, una sau două cam·re au fost ocupate de angajați ai facultății, care însă cu timpul și-au adus aici mai întîi rudele, apoi rudele rudelor ș.a.m.d.

S-a ajuns pînă acolo ca în cartea de imobil să figureze persoane care nu mai locuiesc de ani de zile în București.

Tot aici mai locuiesc două familii de pensionari, o tînără cu soțul ei, un ofițer cu familia, un mecanic cu familia.

Ceea ce e mai grav e că alături de ocuparea unui spațiu care ar trebui folosit pentru învățămînt, locatarii menționați stînjenesc activitatea studenților prin unele manifestări indecente, precum și prin zgomotele... vieții lor de familie.

Studenții și cadrele didactice din facultate așteaptă cu nerăbdare măsurile prin care conducerea Universității și Ministerul Învățămîntului să înlăture această situație... indecentă.

O. P.

Cives academici

(Urmare din pag. 1)

multă sau mai puțină conștiinciozitate, studenții intră oricum în ciclul vieții universitare și devin „cives academici" — titlu de noblețe, dar și de înaltă răspundere socială !

★

Ce vrem de la acest an universitar ? Un an de informare profesională profundă și multilaterală și unanimă, un entuziasm concret în formarea unui profil, a unui destin intim și social al fiecărui tînăr intelectual așezat simetric în marele amfiteatru, în „aula magna". Răspunderile noastre viitoare, conștiința noastră umană, conștiința existenței noastre în sens filozofic și etic trebuie să ne mobilizeze cu un sentiment de eroism cotidian în însușirea științei, culturii și artei. Hiatusul prelung al orelor de indolență și de plictis exterior, fals afișat, timpul pierdut inutil în catenele de inerție și de nebuloasă intelectuală, trebuie să fie recuperate cu un efort ferm de voință ; abaterile eradicate cu perseverență, cu înțeleaptă judecată, cu exigență și severitate. Vrem să fim oameni integri, demni de titlul de noblețe pe care-l purtăm, exuberanți și nu îmbătrîniți înainte de vreme, plini încă de adolescența spirituală a jocurilor, dezordonați uneori — dar numai din uitare de sine — într-o idee, într-un proiect, dansînd pînă la fosforescență prin sălile noastre de bal, armonioși, muzicali, lirici pînă la esență. Vidul sufletesc, vidul cerebral, abdicarea de la idealurile vieții trăite cu luciditate și rațiune, trebuie repudiate ! **Vrem de asemenea să fim sinceri, cinstiți, profunzi, multilaterali, vizionari, demni de timpul pe care-l trăim, acoperind fiece clipă, pînă la refuz, cu întreaga noastră existență !**

★

E necesar un program de muncă și de studiu realist, logic, cu adevărat intelectual. **Vrem timp de reflecție chiar în înțelesul său antic, timp de însușire a informațiilor științifice și culturale, de corelare a lor, de asociere spontană, creatoare, de materializare practică cotidiană a ideilor valoroase pe care le descoperim. Ne vrem în permanentă dialectică intelectuală. Vrem cursuri ținute la cea mai înaltă exigență științifică, după ultimele cuceriri ale științei, culturii și artei ; altfel preferăm simpla lectură a cursului tipărit sau șapirografiat și preferăm mai ales studiul unei ample bibliografii. Cursul trebuie să ne invite la meditație și la reflecție, la o lectură multilaterală ! Vrem ca seminariile să nu fie simple ore de dezarticulare prin bănci, ci dezbateri — de arcuri voltaice — a ideilor și opiniilor chiar contradictorii, fără matrice fixe în care trebuie să se toarne idei preconcepute cu forța telurică a... memorizării ! Atenție !** Sîntem la vîrsta celor mai profunde receptivități și absorbții spirituale. Depinde în mare măsură de dumneavoastră, stimați profesori, dragostea și pasiunea noastră pentru profesie. **Gîndiți-vă că fiecare tînăr din amfiteatru e o personalitate sau trebuie să ajungă o personalitate și că pentru fiecare e necesară o anumită pedagogie de a-l cîștiga pentru știință, pentru cultură și pentru artă. Noi sîntem hotărîți să vă urmăm și să vă răspundem exigenței cu propria exigență față de viitorul nostru care este în același timp și al țării.**

ANUNȚ

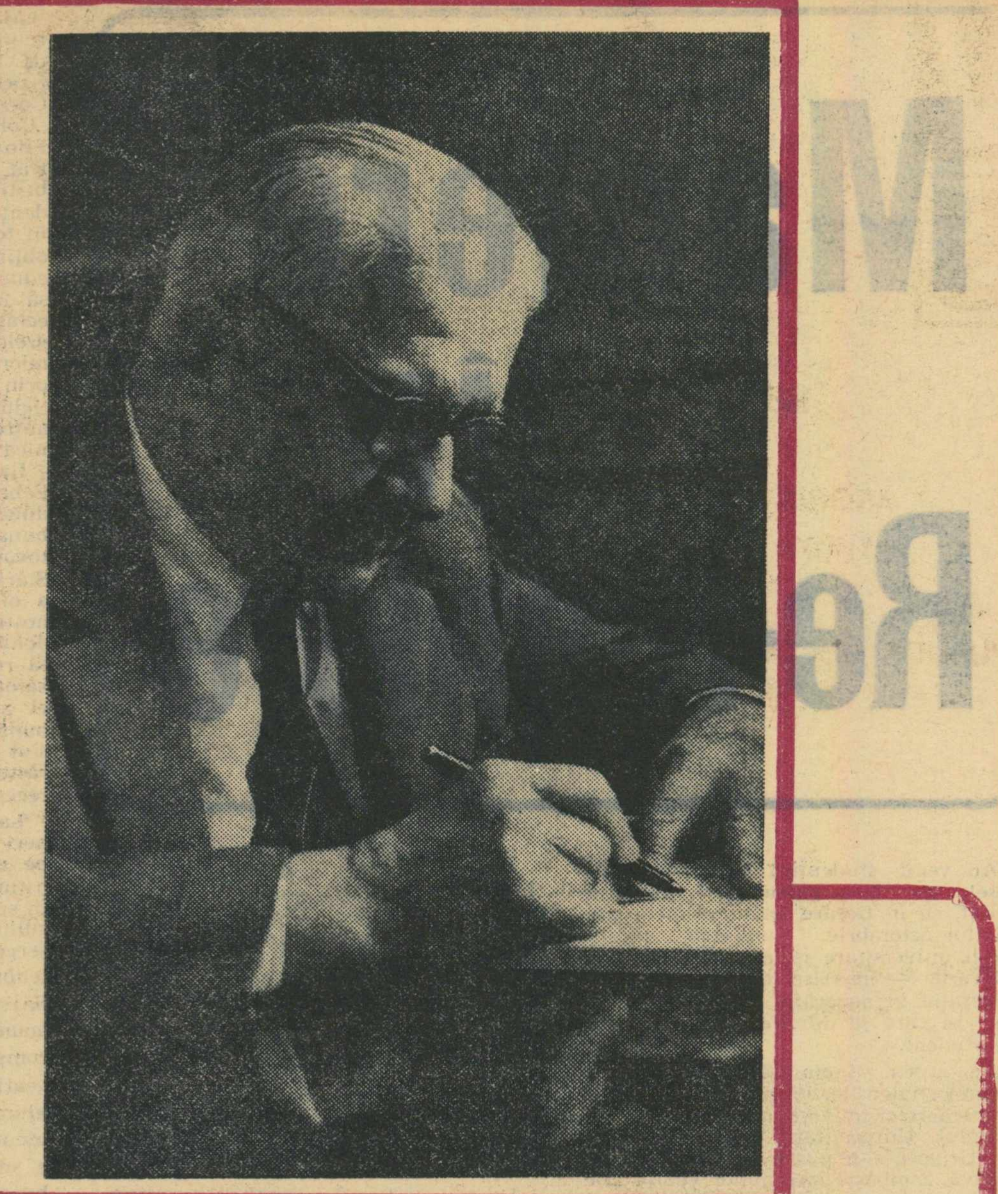
Începînd cu numărul de față, revista noastră va publica în fiecare simbătă — în cadrul acestei pagini — anunțuri privind : cereri și oferte de locuințe sau meditații, comunicări și reclame publicitare ale institutelor de învățămînt etc. Anunțurile se primesc fie la redacția revistei din București, str. Brezoianu nr. 13, fie la subredacțiile noastre din centrele universitare. Publicitatea se face gratuit.

★

Începînd cu numărul viitor, revista noastră instituie din nou premiul săptăminal de 100 lei pentru cea mai bună corespondență.

MICROINTERVIUL SĂPTĂMÎNII

30 DE MINUTE CU ACADEMICIANUL ALEXANDRU ROSETTI

Aş vrea să solicit o scurtă întrevedere profesorului Rosetti... Sînt puţin emoţionat şi parcă nu îndrăznesc. De altfel, totul e destul de neobişnuit şi nu seamănă de loc a „audienţă". Nu aştept într-o anticameră solemnă sub supravegherea vreunui secretar, ci în sala mare a Institutului de lingvistică, scăldată în lumina soarelui de toamnă. Toţi colaboratorii Institutului de lingvistică se string aici în fiecare zi, pe la ora prînzului. Se discută, se rîde, uşile se deschid mereu... Tineri, mulţi tineri...

Iar profesorul e aici, la doi paşi de mine, cu stiloul în mînă, surîzînd cu bonomie, impunător şi totuşi apropiat, foarte apropiat.

Pentru fiecare are o vorbă bună, un îndemn, o urare pentru fiecare — o strîngere de mînă expresivă, pentru fiecare — un surîs.

Acesta este academicianul Alexandru Rosetti, **profesorul, maestrul, „cher ami"**, cum le este permis prietenilor să-i spună. Acesta este omul stimat, iubit de toţi cei care-l cunosc.

— Pentru că reprezint o revistă studenţească, v-aş ruga, tovarăşe profesor, să începem discuţia cu o întrebare directă şi simplă : Cum trebuie să fie, după părerea dumneavoastră, studentul ?

— **Am să-ţi răspund la fel de simplu : studentul trebuie să fie disciplinat şi să înveţe !**

— Într-adevăr, se pare că asta rezumă totul...

— **O clipă ; cînd spun „disciplinat" nu mă gîndesc numai la sensul strict al cuvîntului, ci mai ales la acea disciplină intelectuală care presupune un determinant principal — continua acumulare de cunoştinţe. Apoi, bineînţeles, vin şi obligaţiile curente ale oricărui student, frecvenţa de pildă...**

— Şi pentru că veni vorba de frecvenţă, aş vrea să vă întreb...

— **...Pentru că veni vorba de frecvenţă şi ştiu ce ai vrea să mă întrebi am să-ţi fac, poate, o surpriză : personal consider că prezenţa la cursuri nu este absolut necesară.**

— ! ? !...

— **Nu te mira ; mă refer la cursurile pentru care există manualele tipărite. La celelalte se schimbă lucrurile... De fapt, şi-ntr-un caz şi în celălalt numărul oamenilor din sală depinde în mare măsură de cel care ţine prelegerea. Evident, la seminarii problema se pune altfel. Acolo se lucrează direct, se deprinde obişnuinţa de a utiliza METODA. În felul acesta prezenţa studentului la seminar devine absolut necesară şi el trebuie să fie conştient de asta.**

— Şi atunci, în timpul cîştigat eventual prin eliberarea de anumite obligaţii, studenţii vor putea să se ocupe de multe altele...

— **Să ne înţelegem : absenţa din amfiteatru nu înseamnă absenţă de la studiu. Şi nu contrazice de loc necesitatea acumulării de cunoştinţe, de care vorbeam mai înainte. Studentul trebuie să citească foarte mult şi... foarte multe ! Condiţiile de studiu care i se oferă astăzi unui învăţăcel sînt excelente şi toată lumea ştie asta. Cei care vor „să facă ştiinţă", şi cred că toţi doresc asta, trebuie să se informeze în cele mai diverse domenii fie prin lecturi, fie prin audierea unor prelegeri din altă specialitate decît cea pe care au ales-o. Vine apoi partea de care este răspunzător profesorul — ÎNDRUMAREA. Dar tînărul student nu trebuie să aştepte să fie condus, el trebuie să vină singur să solicite această îndrumare. Are cine să i-o ofere...**

— Aş vrea să vă opriţi puţin asupra necesităţii de informare în domenii diferite uneori de specialitatea aleasă. Credeţi că pentru un student, să zicem la filologie, este interesantă audierea unui curs la... medicină ?

— **Bineînţeles, în măsura în care respectivul curs îl interesează. Pe vremea cînd eram student mă duceam pe la tot felul de prelegeri şi asta mi-a prins foarte bine mai tîrziu. Consider că orice student ar trebui să aibă cunoştinţe de filozofie, de psihologie, de istoria artei. Iar, ca să nu ziceţi că-i favorizez pe umanişti, adaug că şi ei trebuie să fie la curent cu tehnica. Ce-am spus pînă acum vine în primul rînd. Urmează apoi muzeele, expoziţiile, teatrul, cinematograful...**

— Pentru că cinematograful pare a fi azi o manifestare artistică de o popularitate extraordinară îmi permiteţi să fiu puţin indiscret : vă plac filmele ?

— **Îmi plac, cu toate că nu le urmăresc chiar cu pasiunea tinerilor. Mă duc destul de rar la cinema, dar mă duc cu siguranţă cînd prezenţa pe ecran a unui Chaplin sau Lawrence Olivier îmi oferă garanţia artei adevărate.**

— Din filmele pe care le-aţi văzut în ultimul timp care v-a impresionat mai mult ?

— **Am văzut „Zorba grecul" — un film pe care îl consider extraordinar, mai ales prin jocul acestui mare actor care e Anthony Quinn. Bine, dar dacă eu îmi limitez spectacolele cinematografice asta nu înseamnă că tinerii nu trebuie să mi-o ia înainte... Le-aş recomanda însă puţină atenţie : să reţină mai ales ceea ce e frumos, ceea ce e nobil, înălţător...**

— Fiind vorba de Zorba, de Grecia, de frumos, am făcut, gîndindu-mă la volumul „Note din Grecia" o asociaţie cu preocupările dumneavoastră literare. Ştim că pregătiţi acum „Cartea albă" ; ne puteţi spune ceva despre acest volum ? Cum s-a născut ideea de pildă ?

— **Am scris „Cartea albă" la îndemnul prietenului meu Eugen Barbu. Nu ştiu dacă altfel ar fi apărut vreodată şi pentru asta îi sînt recunoscător.**

— Ce va conţine ?

— **Multe. Aş fi vrut să fie şi mai multe, dar nu poţi cuprinde o viaţă într-o carte. Aşa că am insistat mai ales asupra oamenilor pe care i-am cunoscut, asupra unor evenimente mai deosebite. Şi apoi — micile anecdote. Ele sînt foarte importante, constituind, aş zice eu, „SAREA VIEŢII"...**

— N-aţi vrea să „condimentaţi" puţin şi discuţia noastră cu o astfel de anecdotă ?

— **Uite, una care va apărea chiar în volum. Eram o dată într-o societate în care se mai aflau, printre alţii, amicii mei Camil Petrescu şi Oscar Lemnaru. Se vorbea despre Camil, dar el nu arăta că aude ceva. La un moment dat, cineva dintre cei de faţă spuse : „PĂCAT DE CAMIL CĂ E SURD". Şi atunci Oscar Lemnaru replică pe dată : „NU, NU E SURD, E... ABSURD !"**

— Vă mărturisesc că vă invidiez, aţi cunoscut atîţia oameni interesanţi...

— **Oameni interesanţi sînt şi în generaţia dumneavoastră ; nu de lipsa lor trebuie să vă temeţi.**

— Aş vrea să ne spuneţi cîteva cuvinte despre tinerii poeţi de astăzi...

— **Iar ai făcut o asociaţie ! Am să-ţi răspund că poeţii tineri îmi plac. Îi găsesc foarte interesanţi pentru că ei caută şi din căutarea asta a lor apare ceva nou. E lucrul cel mai important...**

— Cîteva nume pe care le apreciaţi, în mod deosebit...

— **Din ce am citit prin publicaţiile literare, din volumele care au apărut, i-am reţinut mai ales pe Nichita Stănescu, Ana Blandiana, Adrian Păunescu, Gabriela Melinescu...**

— Unele voci au fost de părere, nu de mult, că în această căutare a lor, folosind termenul dumneavoastră, ei n-ar fi toţi pe drumul cel bun.

— **Nu. Hotărît lucru nu ! Nu e adevărat ! Însăşi faptul că se străduiesc să facă ceva deosebit este bun.**

— Tovarăşe profesor, aş vrea să închei întrevederea noastră cu o ultimă, cu o ultimă întrebare : care consideraţi că ar fi caracteristica epocii noastre din punct de vedere al climatului spiritual ?

— **E evident că epoca noastră e caracterizată printr-o diversitate de curente care se întîlnesc şi chiar se contrazic. Din cauza asta oamenii sînt uneori cam dezorientaţi. Cum spuneam şi cînd vorbeam despre poeţi, asistăm la o febrilă căutare. Aşa stînd lucrurile nu pot să-ţi răspund exact şi definitiv pentru că nimeni n-a ajuns încă la formula : „ASTA ESTE !".**

Am plecat odată cu profesorul. Avea iarăşi pentru fiecare o strîngere de mînă, un zîmbet. Şi chiar ziua aceasta frumoasă de toamnă mi s-a părut parcă un zîmbet al profesorului Alexandru Rosetti...

Cezar TABARCEA

Maniere în Re-maniere

Au venit studenţii! Oraşul e mai vesel, mai viu, pulsul străzilor mai agitat, ca în fiecare an în primele zile ale lui octombrie. Ambianţa, cadrul vieţii universitare îşi are legile sale, e adevărat — nescrise, dar preluate din generaţie în generaţie şi respectate de toţi cei care se mîndresc cu calitatea de student.

De aceea, ţinem să le reamintim tuturor studenţilor un pseudocod nescris al manierelor universitare.

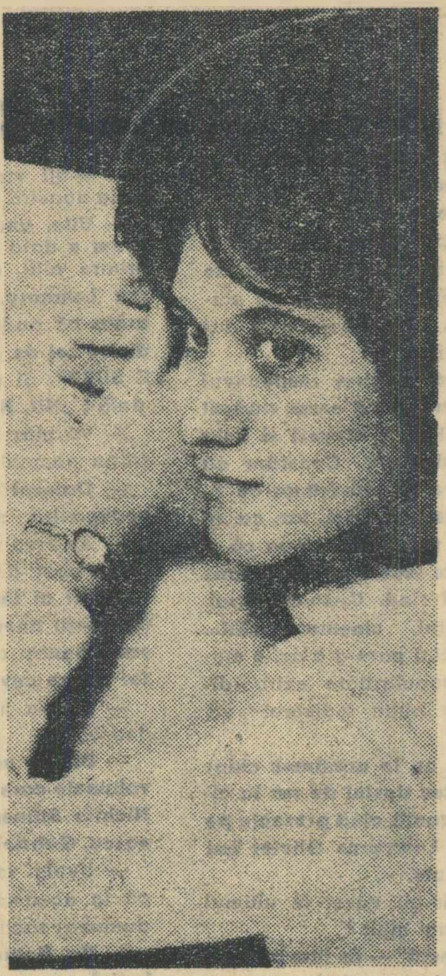
Holul Universităţii. Portarul Nicolae Grigore şi-a pus o banderolă nouă, festivă. Zîmbeşte larg noilor veniţi. „De douăzeci de ani deschid studenţilor la 1 octombrie poarta grea de stejar a Universităţii. Toţi mă salută, mă întreabă grăbiţi unde e amfiteatrul cutare sau cutare sală". „Şi pe urmă?" „Pe urmă..." zîmbetul portarului s-a stins. Între studenţii din anii mari rar se găseşte unul să-i mai strige: „Noroc, nea Grigore!" Ba mulţi îl tratează cu obrăznicie şi dispreţ. El e doar un simplu portar, iar ei sînt ditamai intelectualii...

Pe unul din culoarele Facultăţii de medicină Mircea Manu şi Anca Maniţiu, din anul V Stomatologie, privesc zîmbind la forfota colegilor din anii mai mici. „E greu să te stăpîneşti", spune Anca. „Afară e soare, primăvară, flori, iar tu trebuie să stai în bibliotecă aproape toată ziua. Căci la Medicină fiecare an de studiu e cel mai greu". „Asta nu înseamnă că trebuie să stai numai cu nasul în cărţi, îi dă replica Dan Rădulescu, unul din cei mai buni studenţi ai Facultăţii de drept. O planificare riguroasă a timpului propriu, iată ce asigură posibilitatea să îmbini acumulările cu distracţiile, să înveţi, să faci sport, să te plimbi cu o prietenă, să citeşti o carte". „Studenţii trebuie să-şi drămuiască de la început fiecare clipă, să-şi împartă cît mai judicios timpul. De aceea, nu numai cadrele didactice şi asociaţiile studenţilor care cunosc acest lucru trebuie să se preocupe de îndrumarea atentă a studenţilor, ci chiar ei înşişi trebuie să facă un efort deosebit de adaptare la cerinţele învăţămîntului universitar" — ne spune tovarăşa Ursula Şchiopu, conferenţiar la Facultatea de filozofie, secţia Psihologie.

G.S. pare pocăit. Aburii cafelei se împletesc cu fumul de ţigară într-o ceaţă cheflie. Barul „Tosca" e aproape gol. „Doar obişnuiţii" — îmi şopteşte discret ospătăriţa Marga Rusu. „Şi din anii mai mici?". „Încă nu-i cunosc, deocamdată n-au aflat vadul. Vin doar cîteva fete cu băieţi „vechi" din anii mari". „Repetenţi?". „Aproape toţi. Ăştia sînt obişnuiţii". „Stau mult?". „Oho! Toată ziulica". „Şi vă convine?". „Deloc. Nu facem nici vînzare ca lumea, ţin mesele ocupate tot timpul, se mai îmbată. Bine-ar fi ca toţi ceilalţi studenţi să nu le urmeze exemplul. Să stea la o cafea cît ai bea o cafea!" „Ei, dar timpul se poate pierde în şapte mii de feluri. Poţi să stai la taifas ore întregi în holul căminului cu o fată îmbrăcată neglijent, în halat. Nu e frumos. E bine ca studenţii să-şi reamintească de la început aceste non-maniere" — ne spune noua noastră interlocutoare, M. Ştefănescu, o veche administratoare a căminelor Academiei de studii economice.

Vasile Neagu, unul din portarii blocurilor din complexul Grozăveşti, confirmă faptele: „Bine-ar fi ca studenţii să facă mai puţine vizite şi cînd le fac să se poarte cu mai multă decenţă. Nu e de loc plăcut să asişti în fiecare seară la cîteva declaraţii de dragoste, la scene de gelozie şi la împăcări spectaculoase în văzul lumii, fără pic de pudoare".

Sandu Ion, alt portar, ţine să le atragă atenţia bobocilor că îi va nota fără milă în caietul cu întîrziaţi. E un portar „înrăit", căci a făcut scurtă la

mînă tot consemnînd întîrzierile în cămin ale studenţilor din complexul Semănătoarea. „Mai pleacă omul, dar mai şi vine", întoarce el pe dos zicala bătrînească.

Nae Rădoi, bătrînul paznic de la Grădina Botanică, a văzut multe în viaţa lui. „De-acu au venit ştudenţii" — zice moşul şi face cu ochiul şmechereşte. „Că tare le mai place să se plimbe, şi toamna asta o să fie frumoasă, cu nopţi limpezi şi cu stele multe, să se minuneze domnişoarele. Numai să nu văd ce-a fost acu' un an, de-o păţit un băiet de prin părţile Clujului care venea în fiecare seară cu altă „colegă", pînă l-or prins două care erau prietene şi ţi l-au jumulit de mai mare dragul. Cică ar fi fost ştudente la I.C.F." „Şi pe urmă ce-a făcut?". „Cine?". „El, băiatul..." „Da nu l-a mai văzut nimeni pe-aici. Şi-o fi mutat „sediul" la Grădina Zoologică". Al naibii moş Nae...

Mă îndrept din nou spre centru. Terenurile de zgură de la Drept sînt pline de forfotă. La catedra de Educaţie fizică a Univeristăţii lectorul Luciana Cornea pregăteşte o gazetă de perete „Colţul sportiv" pentru studenţii de la Filozofie. Speră că în acest an au intrat în Universitate mai mulţi microbişti ca de obicei. Şi ar vrea ca studenţii să continue activitatea sportivă în tot timpul facultăţii, nu numai pînă obţin nota de trecere la colocviul de educaţie fizică. „Sau măcar dacă n-o să facă toţi sport, să vină să susţină echipele noastre la meciurile mai grele". „Fără însă să se transforme în microbişti fanatici, care să dăuneze prin comportarea lor huliganică prestigiului echipelor studenţeşti". continuă antrenorul fotbaliştilor de la „Politehnica", Dumitru Teodorescu.

La Sfatul popular al raionului „16 Februarie" camera de ceremonie găzduieşte o nuntă veselă. Profităm de buna dispoziţie generală şi întrebăm pe tovarăşul Paul B. Marian, ofiţerul Stării civile, cîte căsătorii studenţeşti a oficiat. „Foarte multe. În raionul nostru sînt două mari complexe studenţeşti. Îmi face o deosebită plăcere să rostesc formula de constatare a căsătoriei cînd mirii sînt studenţi. E în ei atîta tinereţe, prospeţime şi voie bună, şi pe urmă nuntaşii, colegii lor, sînt atît de veseli şi de gălăgioşi. încît răstoarnă întotdeauna atmosfera sobră, rece, a ceremoniilor".

La stopul de la Universitate doi tineri îmbujoraţi de fericire traversează pe roşu. Par în al şaptelea cer. „El" o ţine tandru pe după umeri. Se trezesc în scrîşnetul violent al frînelor troleibuzului. Speriaţi, urcă pe trotuar unde sergentul major Călin Dumitru îi aşteaptă cu bonierul de amenzi deschis. Se scuză, imploră îngăduinţă. „Uite — acum ne gîndeam tocmai la o problemă complicată, de fizică". „Şi dacă ajungeaţi la o problemă de... chirurgie?", glumeşte miliţianul. Băiatul zîmbeşte încurcat. Pe urmă îşi aduce aminte că e şmecher şi mulţumeşte din vîrful buzelor: „Mersi. Altădată o să fim mai atenţi. Aşa e cu munca asta intelectuală. Parcă dumneata nu ştii, n-ai trecut niciodată strada pe roşu cînd erai student..." Totuşi sergentul major îi simpatizează pe studenţi. Şi tocmai de aceea le atrage atenţia asupra accidentelor grave care s-au petrecut în jurul Universităţii, în rîndul victimelor numărîndu-se şi unii studenţi.

Pe străzile Institutului de arhitectură afişele multicolore vestesc că studenţii s-au întors din vacanţă. Studenţii anului I fac cunoştinţă cu biblioteca, unde Rodica Dumitrescu, bibliotecara, îi iniţiază în tainele celor peste 30 000 de volume. „Bine-ar fi ca în noul an studenţii să mai piardă din obiceiurile cele mai vechi. Să aibă mai multă grijă de cărţile împrumutate, să le păstreze cu mai multă atenţie pentru cei care vor urma. Şi bine ar fi pentru ei să fie „clienţii" bibliotecii din primele zile ale anului universitar, în loc să se năpustească grămadă asupra cîtorva manuale devenite, normal, insuficiente, în orele puţine dinaintea examenelor".

O altă bibliotecară, tovarăşa Ioana Tăutu, de la secţia de împrumut a B.C.U., îmi arată în catalogul anului trecut o listă — masivă — de studenţi care au frecventat biblioteca.

Spre surprinderea mea majoritatea

cititorilor o formează studenţii de la facultăţile de Fizică şi Matematică, a căror orientare spre opere clasice poate fi un exemplu pentru filologi, care solicită în special lucrări de factură poliţistă, romane din colecţia „Aventura", cerînd autori clasici doar pentru bibliografia indicată de facultate!!

Să sperăm că studenţii în acest an vor urma exemplul matematicienilor.

Încheiem circuitul nostru în cabinetul tovarăşului profesor Paul Drogeanu, decanul Facultăţii de maşini şi utilaje pentru construcţii. „Vom manifesta o exigenţă sporită faţă de studenţii tuturor anilor, pe care îi vom urmări de la bun început pentru a asigura realizarea unei pregătiri la cel mai înalt nivel, atît de necesară încă din anul I. Îmi pare rău că trebuie să fac o afirmaţie comună, dar trebuie să le transmit tuturor studenţilor, de la început, în primul rînd o invitaţie hotărîtă la învăţătură, la o atentă pregătire profesională."

Ovidiu PAUN

A şaisprezecea stea din constelaţia Alma Mater

Ploieştiul, pe cerul căruia se profilează de peste 110 ani turlele rafinăriilor petroliere, a devenit în acest miez de toamnă îmbelşugată cea de a şaisprezecea stea în constelaţia cetăţilor universitare ale ţării. *Aici, unde încă din 1517 se vorbeşte despre „comoara neagră" a pămîntului străbun, aici unde a fost elaborată de către un român metoda cea mai bună de prelucrare a ţiţeiului, preluată ulterior de rafinăriile din întreaga lume, aici unde tradiţiile de luptă ale eroicilor muncitori petrolişti strălucesc viu în inimile tuturor şi unde astăzi asistăm la dezvoltarea vertiginoasă a industriei noastre petroliere, a răsunat la 3 octombrie imnul studenţilor „Gaudeamus".*

Studenţii şi populaţia Ploieştiului au serbat cu entuziasm înfiinţarea Institutului de petrol din localitate. Această hotărîre a partidului şi guvernului dă posibilitate viitorilor ingineri să se pregătească în însuşi cadrul activităţii lor viitoare, în legătură nemijlocită cu toate realităţile producţiei.

Funcţionînd în actualul an universitar cu o Facultate de maşini şi utilaj petrolier, noul institut se va îmbogăţi în anul ce urmează cu o a doua facultate, de tehnologie şi chimizare a ţiţeiului şi gazelor, care va pregăti noi promoţii de conducători tehnici ai industriei noastre petroliere. Bazele puse în acest început auriu de octombrie sînt astfel o garanţie pentru succesele viitoare, încadrate organic în procesul continuu de formare a unor cadre tehnice bine pregătite, aflate la înălţimea exigenţelor contemporane.

Cuvintele calde, entuziaste, ale studenţilor şi cadrelor didactice din noul institut, adresate, printr-o telegramă plină de recunoştinţă, Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarăşului Nicolae Ceauşescu, vin să certifice această realitate, elanul lor, dorinţa de a obţine succese depline chiar de la emoţionantul început de drum la care am asistat. Noua stea, a 16-a, luminează!

Dragomir HOROMNEA

Inițiind în numărul precedent al revistei o anchetă de largă amploare și rezonanță privind „Sociologia formării multilaterale a tînărului intelectual", la care au contribuit între alții prof. univ. MIRON CONSTANTINESCU, adjunct al ministrului învățămîntului, prof. univ. ALEXANDRU ROȘCA, membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România, și conf. dr. ANDREI ROTH, în ultimul timp am primit în acest sens cîteva intervenții deosebit de utile care extind coordonatele discuției. Dintre aceste intervenții publicăm în numărul de față răspunsul prof. univ. TUDOR BUGNARIU, membru corespondent al Academiei, șeful catedrei de materialism dialectic a Universității din București.

SOCIOLOGIA formării tînărului intelectual

Formarea tineretului intelectual a fost sarcina, în primul rînd, a învățămîntului superior. El a adus, prin însăși misiunea lui, o contribuție însemnată la pregătirea profesională și patriotică-cetățenească a tinerelor generații de intelectuali din trecut. Această contribuție, ținînd seama de limitele învățămîntului superior, ca instituție a societății de atunci, precum și de caracterul societății noastre, în general, se datorește însă, în cea mai mare măsură, patriotismului și atașamentului față de știință și cultură a celor mai mulți profesori, care și-au desfășurat activitatea didactică și științifică în institutele noastre de învățămînt superior. Cu prilejul Centenarului Universității din București s-a evocat numai o parte din numeroșii profesori din toată țara, care, prin activitatea lor valoroasă, au îndrumat, în trecut, formarea specialiștilor necesari țării noastre, dintre care mulți ocupă astăzi poziții importante în viața noastră științifică, culturală, politică și economică.

Numeroși profesori din trecut s-au preocupat de organizarea învățămîntului superior și nu puțini, dînd dovadă de un înalt patriotism, au adus, în condițiile nesatisfăcătoare oferite științei și culturii de regimul burghezo-moșieresc, sacrificii personale însemnate pentru îmbunătățirea procesului de învățămînt, pentru crearea de laboratoare, pentru înființarea de biblioteci, în vederea pregătirii optime a studenților lor și a unei activități științifice creatoare la nivelul de atunci al științei mondiale. Unii dintre ei și-au dedicat eforturile pentru îmbunătățirea condițiilor de viață și de studiu a studenților. Arhivele Universității din București au scos la iveală preocupările unor profesori de a obține de la guvernele care puneau pe ultimul plan al activității lor dezvoltarea culturală a țării, mărirea numărului de burse, înființarea de cămine și cantine studențești, ridicarea nivelului de viață al studenților. Emil Racoviță, ca rector al Universității din Cluj, nu s-a sfiit să facă, în prezența regelui căruia îi plăcea să se autointituleze „voievodul culturii românești" un aspru rechizitoriu al regimului patronat de el pentru lipsa de grijă față de nevoile materiale și spirituale ale studenților, pentru nesocotirea cerințelor științei și culturii din România.

Climatul favorabil unei orientări juste, progresiste, în preocupările profesorilor din trecut pentru formarea intelectualității din România l-au creat, în fiecare etapă a istoriei țării noastre, forțele sociale progresiste: reprezentanții revoluției din 1848 și ai luptei pentru unire, socialiștii o dată cu pătrunderea marxismului în România, Partidul Comunist Român între cele două războaie mondiale. De la înființarea sa, Partidul Comunist Român și-a înscris în programul său lupta pentru apărarea culturii progresiste, pentru dezvoltarea ei și pentru asigurarea „schimbului de mîine" în domeniul științei și culturii, ca parte integrantă a luptei sale pentru socialism.

Analiza caracterului și orientării învățămîntului nostru, a eficienței lui economice, a situației cadrelor didactice și a studenților, a tineretului intelectual, în genere, făcută în documentele de partid și în publicațiile conduse sau îndrumate de partid s-a bazat pe un examen sociologic aprofundat, prin prisma concepției științifice despre lume.

Preocupările cadrelor didactice progresiste privind formarea tinerei intelectualități, experiența pozitivă a învățămîntului nostru superior din trecut, îndrumările de atunci ale partidului, constituie o tradiție valoroasă a eforturilor depuse pentru ridicarea culturală a poporului nostru, pentru promovarea științei.

Fundamentarea științifică a preocupărilor de formare multilaterală a tînărului intelectual este necesară și posibilă. Obiectiv, această fundamentare este rezultatul colaborării interdisciplinare a pedagogiei, sociologiei, psihologiei, științei politice, precum și a altor discipline.

Formarea multilaterală a tineretului intelectual (ca și a tineretului, în general) este, înainte de toate, o problemă pedagogică. Fundamentarea științifică a acestei preocupări este sarcina teoriei educației și, în special, a unei orientări moderne a acesteia, a pedagogiei prospective, întemeiată pe analiza științifică a condițiilor sociale în care va trebui să-și desfășoare activitatea tînărul intelectual, generațiile tinere în general. O fundamentare științifică a formării pentru viitor a tineretului intelectual cere, în lumina acestei pedagogii prospective, evaluarea exactă, pe bază de studii economice, sociologice, psiho-sociologice, demografice etc., a principalilor parametri care definesc situația socială în cadrul căreia va activa specialistul de mîine, presupune, totodată, o analiză întemeiată pe mijloacele științei moderne (cercetarea operațională a activității sociale, stabilirea pe această bază a profilurilor profesionale mai răspîndite etc.) a calităților umane și profesionale pe care trebuie să le aibă tînărul intelectual, pentru a răspunde cerințelor sociale de mîine.

Așadar, dat fiind că opera de formare a omului este sarcina educației, în primul rînd, a celei instituționale, specializate și organizate, acționînd într-un anumit moment al vieții individului, cu destinația de a-l pregăti pentru activitatea sa viitoare, problema fundamentării științifice a procesului educativ revine de drept pedagogiei.

Dar pedagogia nu poate stabili singură cerințele sociale față de educație, nici condițiile sociale în care-și va desfășura activitatea tînărul în viitor. Cercetarea condițiilor în care trebuie să se realizeze educația, a cerințelor sociale față de educație, învățămînt, a valorilor ce trebuie promovate, a idealurilor elaborate de societate, care, apoi, devin idealuri educative, a eficienței social-economice a învățămîntului, a finanțării lui etc. — este sarcina sociologiei. *Importanța deosebită a sociologiei în această problemă constă în faptul că ea oferă fundamentarea științifică a orientării acțiunii educative. Dezvăluind tendințele dezvoltării sociale, sociologia pune pedagogiei probleme scoase din studiul concret al realității sociale, al cerințelor ei prezente și viitoare, pentru a căror rezolvare pedagogia urmează să găsească soluții pedagogice.* Din faptul că rezultatele cercetării sociologice constituie puncte de plecare ale acțiunii educative, că indică direcția orientării acestei acțiuni, rezultă importanța și, totodată, și marea răspundere a sociologului, căci realizarea oricărui experiment, luarea oricărei măsuri organizatorice în această direcție are repercusiuni sociale de o deosebită însemnătate. Este suficient să menționăm faptul că o măsură educativă luată astăzi se confirmă sau se infirmă peste șaisprezece ani, cînd se încheie ciclul complet de învățămînt.

Dar, oricît de important și fundamental ar fi rolul sociologiei în dezvăluirea condițiilor și a cerințelor sociale față de activitatea viitoare a generațiilor de mîine, rezultatele acestei cercetări, formulate în termeni sociologici, nu-și pot găsi aplicarea în formarea tînărului intelectual decît în cadrul acțiunii educaționale, a cărei desfășurare și ale cărei mijloace le stabilește pedagogia.

Sociologia educației, această ramură a sociologiei care se ocupă cu stabilirea legilor sociale pe care se bazează acest gen al activității umane, își are statutul bine stabilit de multă vreme. O literatură bogată există în acest domeniu încă din perioada dintre cele două războaie mondiale. În țara noastră, analiza sociologică a problemei tineretului intelectual a făcut parte din preocupările lui Petre Andrei. Școala sociologică din București, condusă de profesorul Dim. Gusti, a abordat, de asemenea, aspecte ale acestei probleme. Problema tineretului intelectual a constituit o temă frecventă în publicațiile progresiste, îndrumate de partid, din țara noastră. Pe plan mondial, actualmente, cercetările de sociologie a educației se orientează, în special, în direcția stabilirii cerințelor societății față de specialistul de mîine (într-o serie de țări dezvoltate din punct de vedere tehnic și economic prospecțiunea în această direcție s-a făcut pînă în jurul anului 2000); a stabilirii necesităților de cadre științifice și de cadre didactice, corespunzător ritmului accentuat de dezvoltare a educației în raport cu accelerarea ritmului de dezvoltare a științei și tehnicii; privind planificarea investițiilor pe termen lung în domeniul educației; compoziția socială a studenților; nivelul de pregătire a cadrelor didactice etc.

Datorită neglijării cercetărilor de sociologie în trecutul apropiat, la noi preocupările de sociologie a educației își dau abia acum roadele. Într-o primă etapă, colectivul condus de prof. Miron Constantinescu a atacat probleme ale tineretuluui școlar din învățămîntul mediu. Într-o a doua etapă, s-au inițiat cercetări de sociologie a educației în mediul universitar, la catedra de sociologie a Universității-București, la catedra de filozofie a Universității din Cluj și la catedra de filozofie a Institutului politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej" din București.

Din expunerea de mai sus rezultă și contribuția sociologiei în constituirea și perfecționarea procesului de formare a studentului. Principala contribuție a sociologiei în această direcție este aceea de a pune (sau de a trebui să pună) pedagogiei probleme și perspective, pentru care aceasta din urmă trebuie să găsească mijloace de acțiune educațională corespunzătoare. Astfel, pe baza analizei eficienței social-economice a unui tip anumit de pregătire profesională, sociologul poate constata lipsuri, neadecvări ale acestuia față de cerințele sociale. Sarcina sociologului este de a stabili aceste cerințe, dar, ca sociolog, nu are el menirea de a găsi soluții pedagogice. De asemenea, sociologul poate sesiza necorespondențe, contradicții între un anumit ideal pedagogic și cerințele dezvoltării personalității într-o anumită etapă a dezvoltării istorice. Sociologul are sarcina de a indica necesitatea schimbării idealului pedagogic, potrivit idealului social al etapei respective, dar formularea acestui ideal în termeni pedogogici iese din sfera sa de competență, aparținînd pedagogului.

Firește, decizia în alegerea orientării direcției de formare a tineretului intelectual nu aparține nici sociologului, nici pedagogului, ea este sarcina politicii, a puterii de stat. O politică *științifică*, cum este politica partidului nostru care exprimă reflectarea procesului legic al dezvoltării societății și interesele majore ale poporului, direcționînd astfel soluțiile elaborate de o sociologie *științifică* și de o pedagogie *științifică*.

Tudor BUGNARIU

Un imperativ vechi şi

TIMPU

Noul an universitar a început sub auspiciile unui
pentru şcoala noastră superioară. Minţi dintre cele m
încercat disocieri şi sinteze, au subliniat cutare deficien
cutare remediu ; s-a manifestat o opinie favorabilă sc
nente. Fireşte, este de competenţa forurilor superioare
tru un sistem sau altul. Am surprins însă o tendin
demnul spre chibzuire colectivă. Cu alte cuvinte se c
gîndire, de reflecţie eficientă. Iată, aşadar, o noţi
Timpul de reflecţie ... **Este el, acest timp, doar spaţi**
novatoare în viaţa universitară ? Desigur că nu. Prop
siune, ca un imperativ şi vechi şi nou, adică o altă di

Dar să privim de aproape problema. Un an uni
pune, prin eliminarea altor calităţi, o mărime tempo
limitele căreia se desfăşoară un uriaş proces de gîndi
de profesori, conferenţiari, lectori, asistenţi oferă ze

TIMP RAŢIONAL, TIMP PROGRAMAT

A fost o vreme cînd producţia avea mare nevoie de ingineri şi ca atare noi îi pregăteam în general, adică un absolvent de la Politehnică putea fi angajat, cu mici excepţii, oriunde. Astăzi însă producţia şi-a acoperit în mare parte nevoile. Astăzi ea are nevoie de ingineri specializaţi. O defecţiune a învăţămîntului nostru politehnic, neremediată nici de actualul proiect, este conceperea specializării încă pe **domenii de fabricaţie** nu pe **procedee de fabricaţie.** Dinamica procedeelor este mai amplă decît a domeniilor. Şi la urma urmei noi stăm mai rău în privinţa calităţii produselor. Absolvenţii noştri sînt pregătiţi pentru proiectări, nu pentru producţie.

Acestea fiind spuse să vedem în ce măsură putem cere studenţilor să gîndească, să aibă o personalitate creatoare încă de la intrarea lor în producţie. Dacă sîntem obiectivi, observăm că nu cerem aşa ceva, ba dimpotrivă: îi obli-

găm să devină simp
cializarea pe proced
supune existenţa
bază, în anii I şi
unor discipline de
în anii următori, cu
alegere, dar cu ore d
ducţie cît mai mult
fabricaţie nu se înva
tic, în întreprinderile

Deci timpul de r
tului depinde de pl
o facem noi. Mă r
planificare raţională,

Degeaba facem n
puneri, degeaba disc
flecţie dacă nu ave
ducţia şi nevoile ei.

Prof. dr. in
prorectorul In
din

DE LA REFLECŢIE LA INSPIRAŢIE

Momentul de gîndire, privit ca moment de decizie, de luare a unei hotărîri, reprezintă corolarul unui proces dialectic îndelungat, de acumulare a unor date şi argumente faptice pe care le prelucrăm mintal. Momentul de gîndire se confundă în acest sens cu saltul, cu trecerea de la potenţial la cinetic.

Pentru un lucrător în domeniul juridic momentul de gîndire are o importanţă primordială, întrucît de hotărîrea luată în acest moment poate depinde uneori chiar viaţa unui om.

De aceea am pretins întotdeauna studenţilor răspunsuri gîndite, bine argumentate, răspunsuri care să reflecte atît personalitatea fiecăruia cît şi gradul de înţelegere a materialului acumulat. Aşadar, momentul de gîndire trebuie desprins de ceea ce înţelegem în mod obişnuit prin „moment", adică o frîn-

tură de timp. E v
moment foarte lun
portanţa hotărîrii
luată. De multe ori
se poate rezuma la
căutînd calea cea m
ţia studenţilor, am
începutul fiecărui
dau. Cum să fac s
trul din care sute
curioşi, aşteptînd ?
în aşa fel încît să le
atenţia ? Aceasta
în cîteva clipe, de
un moment de ins
dire. Dar ce altcev
ţiei decît o clipă de
moment în care gî
adevăr ?

Prof. uni

...eu nou:

...L DE REFLECȚIE

studenți o cantitate imensă de cunoștințe din cele mai diverse domenii. Avem, așadar, o transmisie amplă de valori intelectuale. Imensul creier studențesc înmagazinează creația de pînă acum a omenirii. În cele mai bune cazuri acest creier este solicitat nu numai de acumulare dar și de creația însăși. Dar în ce spațiu se petrece această creație? Iată deci problema noastră: spațiul, cadrul de desfășurare a creației studențești. Timpul de reflecție al studenților, cuprins în aria timpului de reflecție în general, se cere circumscris și luat în discuție.

Pornind de la ideea că tineretul nostru universitar nu înmagazinează pur și simplu, ci face acest lucru în scopul creației, indiferent de locul și destinația ei, punem problema considerării, la importanța cuvenită, a timpului necesar înfăptuirii acestui deziderat. Procesul de învățămînt trebuie să asigure studenților în fiecare zi un timp suficient pentru a medita profund asupra celor acumulate. Vor fi desigur și studenți care astfel eliberați vor considera că au și mai mult timp pentru baruri și cafenele, pentru chiul. De aceea facem apel la exigență și la autoexigență. Colectivele de studenți vor ști să influențeze pozitiv atitudinea unor asemenea „cronofagi".

Seminariile, cercurile științifice, proiectele vor deveni prilejuri de manifestare a talentului și pasiunii creatoare. Bibliotecile, laboratoarele și atelierele vor chema mințile la dialogul intim cu știința și cultura, cu arta și filozofia. Specializarea se va înfăptui ca un mulaj pe conturul sigur al unei personalități complexe.

Imperativ al epocii noastre, gîndirea creatoare impune tot mai mult vieții universitare o nouă dimensiune: timpul de reflecție. El nu va putea fi programat de orare ca o anume disciplină. Dar, prin descongestionarea acestor orare, spațiile albe care vor rămîne vor fi spații oferite lansării unor gînduri și idei îndrăznețe, descoperirii unor înțelesuri mai adînci ale lumii și vieții.

12 ore din ziua unui student

MARIANA SĂVULESCU (Medicină, anul III): 12 ore din ziua unui student? Foarte simplu. Avem un orar excepțional de bine întocmit, care ne face să nu știm ce sînt acelea zile supraaglomerate; programa e drămuită cu atîta grijă încît evită orice încărcare artificială. Apoi, seminariile nu seamănă nici pe departe cu orele de „ascultare" din liceu; asistenții ne conduc cu priceperea lui Socrate, spre problemele din care nu poți ieși decît printr-un efort personal de gîndire, iar cursurile sînt astfel alcătuite încît obligă la reflecție și refuză o asimilare automatizată. Așa că, restul timpului, reflectăm. **O să spuneți că vă povestesc subiectul unui film științifico-fantastic.**

Se poate, prin exagerare: mai ales că lipsa unui asemenea film se simte în viața noastră universitară.

STERIAN CORNEL (Electronică, III): Un sociolog american a scris o carte, „Omul cu o singură dimensiune", în care constata reducerea îngrijorătoare a omului la un mecanism robot, care a fost pornit o dată pentru totdeauna și acționează pasiv în virtutea inerției. Omul nu mai are timp să gîndească. Să gîndească, nu să reflecteze! **Ritmul din ce în ce mai accelerat al vieții lasă oare „grija gînditului" pe seama cîtorva creiere specializate? Cred că oricine din noi va refuza conștient să fie UN OM CU O SINGURĂ DIMENSIUNE.** Paradoxal, în epoca specializării se postulează complexitatea individului! Dar cum se poate face asta fără **...timp de reflecție?!**

În fond fiecare tînăr... gîndește, reflectează. Nu este același lucru însă dacă timpul lui de gîndire acoperă idealuri mărunte. Profesia aleasă trebuie să se suprapună pe aria întreagă a acestui timp. Noi așteptăm de la profesorii noștri să învățăm cum s-o facem. Adesea ne trezim în fața unui material imens care ne pune doar „necunoscuta" lui în sine. Simpla lui memorare este deja prea mult. Cînd să fim selectivi, cînd să asociem idei și raționamente, cînd să inserăm acest cumul în dialectica largă a celorlalte fenomene și legi? Trec anii, absolvim și **sîntem deja niște oameni formați în limite, într-o matriță îngustă în care am fost turnați fără voia noastră. Noi cerem profesorilor noștri doar temperatura înaltă a științei.**

IONESCU MIHAI (Medicină, III): Meditația nu reprezintă altceva decît pasiunea față de profesie. E inutil atunci să ne lamentăm că nu avem timp, timpul fizic necesar „convorbirilor cu tine însuți"?

Nu mai discut problema aglomerării orarelor, care este mult prea evidentă; vreau să spun doar atît: noi avem nevoie să fim nu doar simpli meseriași. Noi medicii mergem la țară. Sîntem intelectuali. Medicina, așa cum se face, ne rupe în bună parte de contextul culturii. Noi avem nevoie de un timp suficient în care să raportăm profesia noastră la cîmpul de gravitație al culturii. Altfel pașii noștri în viață vor semăna cu salturile de pe Lună. Ni se oferă „convorbirea cu noi înșine" pe durata unei vieți. Ce vom discuta? Pentru lungile seri de iarnă, în fața celorlalți intelectuali ai satului, ce lume miraculoasă avem noi de dezvăluit?

Chiar e inutil să vorbim despre timp?

DUTCHEVICI MIHAI (Drept, III): Chiar e inutil să vorbim despre timp? **Dacă acceptăm ideea că eficiența maximă a profesiei depinde de modul activ în care ți-ai însușit-o, că formația intelectuală a studentului se împlinește în funcție de gradul conștient al însușirii materiei, atunci factorii demni de luat în seamă ar fi specificul profesiunii, modul de organizare a gîndirii și... TIMPUL FIZIC.** În facultatea noastră, ca de altfel și în altele, există o tendință de aglomerare cantitativă a disciplinelor, o încărcare fizică capabilă să solicite un consum mare de efort. În acest sens diferența între liceu și facultate nu se șterge și puterea obișnuinței își spune cuvîntul: învățăm ca mai înainte, înmagazinînd.

Obligativitatea participării la unele cursuri care dau noțiuni teoretice generale, fără tangențe adînci cu meseria, la cursuri cu „paralelisme", la cursuri care obligă la memorare sau repetă identic materiale tipărite, ar putea fi revizuită. S-ar obiecta spunînd că prin creșterea ponderii cursurilor facultative studentul s-ar pregăti cu mai puțin interes, sporadic. Dar de ce să-i considerăm pe studenți niște chiulangii „in potentia"? **La urma urmei profesiunea a fost aleasă, nu culeasă, și pe fiecare l-a îndemnat spre ea o posibilitate intelectuală ca și o responsabilitate, într-un grad mai înalt sau mai scăzut.**

CRISTIAN MIHAILESCU (Conservator V): Richter spunea: „Doar un sfert din timpul afectat studiului mi-l petrec în fața pianului: și aceasta numai în faza finală a lucrului. În rest stau cu partitura în față, mă confund cu ea, avînd senzația că susțin un colocviu intim cu compozitorul respectiv. Pe stradă, în vizită sau în mașină, mă gîndesc, descopăr, revizuiesc, așa încît atunci cînd mă așez la pian lucrul este aproape terminat".

Mi-am amintit de multe ori citatul acesta. **Mult discutatul studiu individual ar trebui să conțină în principal timpul, da, timpul discuției cu tine însuți și cu materialul.**

Și programa analitică a Conservatorului, ca a oricărei facultăți de altfel, ar trebui să extindă timpul afectat studiului individual, nu numai printr-o aranjare corectă a orarului, care, la urma urmei, nu e decît un ajutor artificial. Excluderea unor materii care nu sînt de strictă necesitate sau frecventarea lor facultativă, scurtarea timpului de predare a altora, ar descongestiona programul zilnic al fiecăruia. **Deci, mai mult timp pentru meditație...**

Fiindcă veni vorba de cursuri

VUTA ȘTEFAN (Regie film, II): Fiindcă veni vorba de cursuri ar trebui discutat și conținutul, felul lor de organizare. **Sînt multe la noi în facultate care se sprijină mai mult pe înșiruirea de date și fapte decît pe idei.** Ar putea fi găsite alte forme în care să se împlinească cunoașterea, necesară, a unor lucruri de domeniul istoriei și enciclopediei. **Decît să aflăm, pe cale orală, despre atîtea filme și filme, am prefera să le vedem, consumîndu-ne timpul de reflecție (și nu numai timpul, ci și dorința) în acțiune, într-o vizionare, într-o discuție...** Cursul, așa cum îl înțeleg eu, ar trebui să fie o expunere de idei care să oblige, să conducă la meditație. Nici o afirmație să nu se ceară simplu înregistrată, ci înțeleasă. În așa fel să fie alcătuit cursul încît să ne ceară, cu subtilitate, participarea.

STERIAN CORNEL: Materia fiind deseori dificilă, calitativ și cantitativ, și studenții diferențiindu-se, natural, ca intelect și diversitate de înclinații, **unii se simt depășiți de studiu; apar complexe de inferioritate intelectuală.** Nu e acesta oare un efect negativ al conceperii studiului ca o acumulare necesară și oarbă pe care modul de alcătuire a prelegerilor o facilitează?

MARIANA SĂVULESCU: Trebuie să cerem o activizare a studenților, o activizare intelectuală care să fie impusă de curs. **Într-un fel, cursul poate fi o invitație peripatetică, o prelegere ținută de unul singur, care să pară o discuție în doi.**

ION STĂNCULESCU (Română, V): **Teoretic, reflecția, meditația asupra problemelor de curs, ca act de conștiință, introduce un plus de siguranță, dă un sentiment imaginar de participare directă la procesul dialectic al cunoașterii, ceea ce are o pondere pedagogică, un efect formativ evident.** Reflecția adiacentă „învățăturii" duce la o aparență de simultaneitate în descoperirea adevărului care stimulează pe student. E și o garanție a pregătirii lui serioase, autentice.

Activizarea noastră intelectuală...

AMBROZIE A. (T.C.M., IV): Activizarea noastră intelectuală de care s-a vorbit era „asigurată" pînă acum în procesul de învățămînt de seminarii, consultații, lucrări de laborator, proiecte. Cît de active erau aceste forme se știe... Nu pot desigur generaliza spunînd că peste tot seminarul se ține școlărește, dar această concepție mai există și împotriva ei trebuie luptat.

Singura posibilitate de a face din seminar un... seminar este aceea de a-i da forma unui colocviu, unei consultații, sau discuții în legătură cu problemele esențiale din curs. Se impune atunci o selecție a temelor de seminar, ținîndu-se seama numai de importanța practică a problemelor, apoi evitarea șablonului repetării și a paralelismelor stricte cu desfășurarea cursului.

STERIAN CORNEL: Aș adăuga: mai multă stimulare căutărilor individuale și posibilităților de alegere liberă a bibliografiei.

IONESCU MIHAI: Stimularea poate veni și printr-o bună și definitivă organizare a „cercurilor științifice". Creșterea ponderii lor în procesul de învățămînt ar contribui la întreținerea unui climat de schimb de idei, favorabil dezvoltării și formării fiecărui student. SĂ GÎNDIM DA, DAR RODUL REFLECȚIEI NOASTRE SĂ AIBĂ TEREN DE AFIRMARE!

ION STĂNCULESCU: Cercetarea științifică poate fi forma de antrenare a spiritului creator al studentului, conținînd în același timp și posibilitatea perfecționării controlate și îndrumate a tehnicii de gîndire. Capacitatea de rezolvare concretă a unor probleme individuale, prin stimularea inspirației personale și contribuției creatoare a fiecăruia subliniază specificitatea universității, care nu mai e o „școală", ci o instituție în care germinează idei.

STERIAN CORNEL: Și se concretizează, aș adăuga. **Indiferent de specificul profesiunii, fiecare în parte ar trebui să plece de la ideea că formarea personalității lui, de intelectual, depinde de obligația de a-și pune în funcțiune gîndirea.**

Trebuie să ne obișnuim să gîndim din mers, să ne adaptăm puterea de reflecție la rezolvarea oricăror probleme s-ar ivi. E vorba deci nu numai de a gîndi în profesie, ci în viață, la fiecare pas.

EVRIKA!

ATLANTIDA IESE LA SUPRAFAȚA

Desen de Radu VINCENZ

A existat oare acest misterios continent, cu așezări bogate și fastuoase. cu o civilizație avansată. așezat ca o punte între Lumea Veche (Africa și Europa) și Lumea Nouă (America de No:d și America de Sud) ? Istoricii și geografii, naturaliștii și geologii au căutat sau au presupus, au negat sau au afirmat existența continentului despre care Platon, în dialogurile sale Timaios și Kritias (scrise între anii 370—347 î.e.n.) a povestit prin intermediul eroilor săi Solon și Kritias, cu vigoarea și convingerea faptelor relatate **„În ocean era o insulă așezată în fața strîmtorii pe care voi grecii o numiți Coloanele lui Heracles [1]). În această insulă ce se numea Atlantis, regii au format un imperiu mare și puternic care stăpînea nu numai insula principală, ci și celelalte insule invecinate ca și o bună parte din continent“.** Mai departe Platon arată că de pe această insulă se ajungea. mergînd spre apus, pe un continent uriaș care înconjura Oceanul Atlantic și care nu putea fi altul decît America. Pe lîngă faptul că el plasează cu destulă exactitate continentul „Atlantis“ (Atlantida) dincolo de Gibraltar, între Europa și America. tot el face cunoscut omenirii cu peste 1300 de ani înaintea vikingilor și cu aproape 1800 de ani înaintea lui Cristofor Columb existența continentului american.

MITURI ȘI LEGENDE

Miturile și legendele vechilor popoare din bazinul Mediteranei sau coastele Atlanticului, care au stat la baza lucrărilor scriitorilor antici. conțin, de cele mai multe ori, istoria unor „paradisuri“ dispărute. situate undeva în direcția asfințitului. către care acum mai călătoresc doar sufletele morților.

Multe din miturile și legendele întîlnite la popoarele arabe sau europene au ca temă aceste „paradisuri“ înghițite de apele oceanului. Astfel A. Braghine (1939) amintește de unele mituri celte care vorbesc de o insulă, Avalon. situată mult la apus și care ar fi fost patria lor strămoșească, scufundată sub apele Atlanticului. De asemenea unele triburi de gali considerau ca loc de origine o insulă situată mult la apus în Oceanul Atlantic, după cum și „paradisul“ sumerienilor și babilonienilor ar fi fost tot o insulă mare ce se găsea în mijlocul oceanului din Extremul Occident.

În **Codexu-ul Popul-Vuh** scris în limba quișilor din Guatemala (urmași direcți ai tribului Maya) se arată că strămoșii mayașilor au poposit pe aceste meleaguri venind dinspre răsărit, dintr-o insulă îndepărtată situată în mijlocul oceanului. Același document relatează despre migrarea unei părți din locuitori, înaintea cataclismului care s-a abătut asupra insulei, către apus (deci către America) și spre răsărit (spre Europa și Africa).

Toate aceste povestiri converg către același teritoriu moștenit de Poseidon de la zeița dreptății Dike, și anume insula Atlantis. Aceleași legende ale vechilor greci povestesc despre felul cum insula Atlantis a dispărut în urma potopului și cutremurelor de pămînt.

Mulți istorici și etnografi (A. Braghine, A. Gaudio, N. Breuil, R. Lantier. N.F. Jirov etc.), surprinși de unele corespondențe comparabile din civilizația guanșilor[2]), cu civilizația triburilor vechi din regiunea Mediteranei ca și a celor din Mexic și Yucatan subscriu pentru sîmburele de adevăr pe care îl conțin unele mituri și legende ale vechilor popoare. Dar aproape tot atît de mulți oameni de știință rămîn circumspecți față de numeroasele date oferite de istoriografia veche. Ei susțin că o civilizație atît de avansată ca aceea a presupusei Atlantida nu ar putea să dispară fără să lase nici o urmă.

COORDONATELE GEOGRAFICE ALE ATLANTIDEI

(Atlantida — punte de legătură între patru continente)

După ce Platon fixase existența Atlantidei la poalele Munților Atlas și dincolo de strîmtoarea Gibraltar au urmat presupunerile și „dovezile“ unor ținuturi identice cu cele descrise de scriitorul grec, în diferite colțuri ale lumii. Unii au plasat Atlantida peste teritoriul Suediei, alții în Groenlanda. iar în ultimul timp pastorul vest-german J. Spanuth pe actuala Mare Baltică și peste cîmpiile din nordul Germaniei.

O altă categorie de cercetători istorici, etnografi. geologi sau geografi au identificat continentul platonian fie cu unele regiuni din sudul Africii fie din nordul Africii. Alții au mers pentru a găsi pămîntul Atlantidei pînă în Caucaz sau pînă în estul Mediteranei unde au identificat „paradisul“ pierdut cu insula Creta. Ba mai mult, N. Densușianu, în 1913. amplasase teritoriul Atlantidei între... Porțile de Fier și Munții Bucegi ! !

Săpăturile executate anul trecut de către geologul american J. Udvar în insula Santorin din Marea Egee au scos la iveală un oraș vechi în care puteau locui cca 30.000 de locuitori. Acest oraș a fost acoperit de lava și cenușa unor vulcani care au cuprins insulele Creta și Santorin cam în jurul anului 149 î.e.n. Locuitorii, avertizați poate de unele zgomote anterioare erupției, au fugit de pe insulă. luînd cu ei și cele mai prețioase obiecte.

Descoperirea geologului american susținută recent și de compatrioții săi J. Mayor și E. Vermeule, precum și de unele date arheologice care atestă o civilizație foarte avansată în insulele grecești, înfiripă și mai mult părerea că Atlantida lui Platon ar fi fost de fapt în Marea Egee.

Asemănările unor vestigii antice cum ar fi picturile descoperite în peșterile Lascaux — Franța și Tassili — Africa de Nord (reprezentînd aceleași genuri de animale, redate în stiluri asemănătoare) cu unele statuete din insule mediterane (cum ar fi capul de taur din Cnossos — Creta sau Rhytonul de argint din Micene) lasă să se întrevadă originea lor comună. Să fie oare vorba de cultura atlantă plasată recent de unii oameni de știință americani în Marea Egee ?

Dar. așa cum spunea G. F. Karpov în 1879. „dacă nu admitem existența unor anumite surse istorice care să fi vorbit despre faptele descrise. sîntem nevoiți să-i atribuim lui Platon o perspicacitate nemaipomenită“. Cercetătorul sovietic I.A. Efremov este de părere că „legenda despre Atlantida se referă la un eveniment istoric real“ și deci acest continent trebuie căutat numai în locul indicat de Platon. Geologul F. A. Obrucev afirmă că din moment ce toate insulele din partea de est a Oceanului Atlantic sînt vulcanice. putem crede în existența trecută a unei mari întinderi de uscat între Europa și America. Rămășițele acestui continent scufundat ar fi arhipelagul Azore. Canare. insulele Capului Verde precum și Islanda. După geologul englez I. Donelly susținut și de alți naturaliști sau istorici care s-au ocupat de această problemă. continentul Atlantida s-ar suprapune pe dorsala nord-atlantică (o regiune mai înălțată, formată din platouri înalte și zone muntoase, de pe fundul oceanului) situată între America la vest și Europa și Africa la est.

Dar acest platou submarin s-a găsit el cîndva deasupra apelor Atlanticului ? Răspunsul la această problemă trebuie căutat în însăși istoria dezvoltării Pămîntului, dar mai ales a Oceanului Atlantic.

DIN ISTORIA GEOLOGICĂ A ATLANTIDEI

Definirea actualelor contururi ale continentelor și oceanelor a cunoscut în decursul erelor geologice un drum anevoios și plin de importante evenimente tectonice. Formarea continentelor și oceanelor a fost și ea explicată de geologi în diferite feluri. astfel că unele ipoteze formulate ar putea veni în sprijinul existenței Atlantidei, altele. din contră. ar înlătura complet o asemenea posibilitate.

Teoria lui **Alfred Wegener** („teoria derivei continentelor“) publicată în anul 1914. consideră că actualele continente au luat naștere cam acum o sută șaizeci de milioane de ani prin desprinderea lor treptată dintr-un singur bloc continental, numit „Pangeum“. Deci, după acest autor, Oceanul Atlantic a luat naștere prin separarea celor două Americi de Europa și Africa. În susținerea acestei teorii. el a adus multiple argumente, dintre care conturul actual al continentelor, asemănarea structurii geologice de pe țărmurile Atlanticului, originea comună a unor viețuitoare etc. Admiterea teoriei lui Wegener, așa cum ea a fost formulată. înseamnă a renunța la existența unui uscat în zona Atlanticului.

Dar. așa cum arată unele cercetări geologice și oceanografice. datele culese de pe fundul Oceanului Atlantic ar aduce unele indicii asupra existenței unui teritoriu scufundat. Atît V.V. Belousov cît și H. Termier reiau o veche teorie susținută de E. Suess. E. Haug și J. Lapparent. care consideră că între continente au existat legături. fie prin sectoare întinse de uscat scufundate în prezent pe fundul oceanelor (vezi Atlantida). fie prin istmuri înguste. asemănătoare istmului Panama. care face legătura între cele două Americi. Dacă ne gîndim că Anglia a fost separată de Franța prin scufundarea zonei Canalului Mînecii abia la sfîrșitul pleistocenului (acum cca. 10—12 mii de ani), sau că structura dorsalei nord-atlantice este în general analoagă cutărilor alpine și că insulele care pornesc din ea sînt vulcanice (V.V. Belousov, 1952 ; H. Peterson, 1953) atunci ni se pare destul de plauzibilă părerea că, cel puțin parțial, Oceanul Atlantic a luat naștere în urma unor mișcări tectonice verticale. Vorbind de evenimentele tectonice din timpul cuaternarului, geologul român, academicianul **Gh. Macovei**, arată că schimbările cele mai importante s-au petrecut în nordul Oceanului Atlantic, cînd acesta s-a unit cu Oceanul Înghețat de Nord. „Această schimbare s-a produs prin fragmentarea și scufundarea uscatului care lega America de Nord de Europa. Este probabil că scufundarea compartimentului acestui uscat să se fi produs succesiv și într-un timp mai lung. Și nu este exclus ca legenda egipteană a Atlantidei, transmisă de Platon, să fie reminiscența dispariției unui ultim bloc, rezultat din această fragmentare“. [3])

Existența unei punți de legătură între America, Africa și Europa este susținută și de prezența în aceste continente a unor elemente de faună actuală sau fosilă foarte asemănătoare. Unele specii de rîme, fluturi și scoici care trăiesc azi în insulele Azore și Canare sînt identice cu cele din Europa, America și Africa ; descoperirea unor fosile ale calului edentat, ale strămoșului cămilei sau ale unor rumegătoare, asemenea bizonilor, atît în Europa și Africa cît și în America denotă prezența aceleiași punți de legătură între continentele circumatlantice. Dar, arată geologul francez L. Germain, această punte de legătură s-a rupt mai întîi către America (la sfîrșitul miocenului) și apoi către Europa (în pliocen), în centrul Atlanticului rămînînd doar o insulă ce se prelungea din dreptul Azorelor pînă la sud de Capul Verde. Dar și alte date vin în sprijinul datării scufundării continentului nord-atlantic (Atlantida). De exemplu, hidrologul sovietic M. M. Ermolaev. pe baza măsurării radioactivității sedimentelor cu mangan din Marea Kara, ajunge la concluzia că apele calde ale curentului Golfului au ajuns aici în urmă cu 10—12 000 de ani. Deci marea catastrofă atlantă care, după cum spunea Platon, a avut loc în urma unor cutremure și ploi puternice, ar corespunde în linii mari cu sfîrșitul epocii glaciare și anume cu mileniile 10—12 î.e.n.

Dar toate acestea sînt numai interpretări ale unor date dispărute de ordin geologic, istoric și etnografic. Elucidarea problemei Atlantidei rămîne însă deschisă cercetărilor viitoare. Dacă existența unui teritoriu în nordul Atlanticului pare verosimilă din punct de vedere geologic și geografic. pentru dovedirea populării acestui pămînt de către un popor cu o cultură materială înaintată trebuie făcute investigații chiar pe fundul Oceanului Atlantic. Sîntem siguri că roadele perfecționării batiscafelor de mare adîncime, precum și perfecționarea mijloacelor de cercetare oceanografice și arheologice. vor confirma sau vor infirma ipotetica Atlantidă.

Asist. univ. N. POPESCU

[1]) *Strîmtoarea Gibraltar de azi.*

[2]) *Guanșii („oameni“), vechile triburi de indigeni din insulele Canare, se credeau singurii supraviețuitori ai îngrozitoarei catastrofe ce a distrus în vremuri foarte îndepărtate întreaga omenire.*

[3]) *Gh. Macovei : „Geologie stratigrafică“, Ed. tehnică, Buc., 1958, pag. 535.*

MAI ESTE TINERETUL SECOLULUI XX O „TERRA INCOGNITA"?

MISIUNEA SOCIAL-POLITICA A TINEREI GENERAŢII

— Pe marginea celui de al VII-lea Congres Mondial al A.I.S.P. —

Politologi, sociologi, psihologi sociali, pedagogi, economişti îşi înscriu tot mai mult în sfera lor de cercetare, de investigare, problematica tinerei generaţii. Cercetările îşi propun ţinte dintre cele mai diverse, începînd cu date privind dezvoltarea fizică şi psihică şi terminînd cu angajarea politică a tineretului. Pistele de cercetare şi adeseori şi metodele specifice de investigare, sondare, generalizare şi concluzionare ţin şi ele de orientarea teoretică-metodologică a celor ce se dedică unor asemenea preocupări. Judecăţile de valoare pe care le formulează unii politologi sau psihologi burghezi cu privire la poziţia tineretului faţă de viaţa social-politică sînt şi ele o consecinţă a unor cercetări mai mult sau mai puţin dirijate în acest sens. Uneori, pe baza unor cercetări de acest fel, se formulează concluzii sceptice cu privire la interesul pe care l-ar manifesta tînăra generaţie pentru problemele de ordin politic, pentru viaţă şi activitatea statului, a guvernului, a diferitelor partide sau altor organizaţii.

Oricum, mai ales în ultimele decenii, numeroşi cercetători din America, Anglia, Japonia, Franţa ajung prin cercetările politologice să recunoască unele trăsături definitorii ale generaţiei tinere contemporane.

Depăşind o seamă de teze acreditate ca general-valabile, privind aşa-zisul „indiferentism" social-politic, civic al generaţiei tinere, **sociologii, politologii, psihologii sociali relevă, dimpotrivă, prezenţa activă în viaţa politică, frămîntarea pasionantă a tineretului pentru politica statelor şi guvernelor din ţara respectivă, pentru promovarea unei politici juste, raţionale faţă de tînăra generaţie cu problemele ei specifice.**

Diverse sondaje, chestionare, interviuri repetate periodic în ţările capitaliste la diferite categorii de tineri de profesii şi vîrste diferite confirmă afirmaţiile de mai sus. Tot mai mult şi în ţările socialiste, mai ales în ultima vreme, în cadrul cercetărilor sociologice se urmăreşte problematica tineretului, reliefîndu-se interesul, elanul şi capacitatea generaţiei tinere în contribuţia sa la rezolvarea problemelor statului respectiv în domeniile economic, politic şi social, evidenţiindu-se totodată aspectele specifice acestui detaşament.

Atît în unele ţări capitaliste cît şi în ţările socialiste, în programele de învăţămînt ale şcolii medii şi superioare un spaţiu din ce în ce mai mare este rezervat educării tinerei generaţii, integrării sale în viaţa social-politică a ţării.

Problematica vastă şi diversă a generaţiei tinere contemporane a fost amplu dezbătută şi la cel de al 7-lea Congres de ştiinţă politică al Asociaţiei Internaţionale de Ştiinţă Politică (A.I.S.P.), ţinut la Bruxelles între 18—23 septembrie 1967, la care a participat şi o delegaţie din ţara noastră. Delegaţia noastră a fost formată din **prof. dr. Ion Ceterchi, prof. dr. Constantin Petre, prof. Ion Vintu, dr. Damian Hurteanu, dr. Al. Tănase şi cel ce semnează aceste rînduri.**

Între reuniunile specialiştilor organizate în cadrul congresului a figurat şi cea intitulată „TINERETUL ŞI VIAŢA

POLITICĂ". Specialişti în ştiinţa politică din toate continentele, cercetători în domeniul sociologiei, profesori, studenţi au prezentat intervenţii, au pus întrebări sau au dat replici în cadrul dialogului purtat. În discuţie au fost expuse, în sprijinul unor teze teoretice, rezultate ale unor cercetări, s-au prezentat statistici efectuate în cadrul institutelor de cercetări sau pe lîngă institutele de învăţămînt superior şi, bineînţeles, s-a încercat concluzionarea acestor date obţinute.

Indiferent de acordul sau de dezacordul care s-a ivit între participanţii la această reuniune — rămîne totuşi un fapt indubitabil : creşterea interesului pentru cunoaşterea generaţiei tinere, a problemelor sale specifice.

În aproape toate intervenţiile a fost subliniat rolul tinerei generaţii în progresul social-politic al fiecărei ţări, locul şi menirea tineretului în înfăptuirea politicii statelor şi partidelor politice. In cuvîntul său la această întîlnire reprezentantul Japoniei, de pildă, a menţionat că în abordarea problemelor diverse pe care le reclamă tineretul trebuie ţinut seama de diversitatea aspectelor, în funcţie de stadiul diferit de dezvoltare a unei ţări sau alta, de diversitatea partidelor politice, a regiunilor diferite. El a vorbit pe larg de multiplele filiaţii între generaţii, de schimbul de ştafete între generaţii. De remarcat însă că nici dînsul şi nici alţii, amintind de conflictul dintre generaţii existent în capitalism, nu au făcut o analiză mai profundă care să releve faptul că explicaţia acestei stări de fapt trebuie căutată în natura relaţiilor economice capitaliste, în sistemul de organizare socială capitalist, în contrastul dintre interesele exploatatorilor şi cele ale exploataţilor. El a reliefat cu justeţe necesitatea ca tînăra generaţie să fie pregătită în sensul înzestrării sale cît mai largi, înzestrare din care să nu lipsească pregătirea sa politică. O mare importanţă a acordat domnia-sa participării tineretului la cercetările de ordin politic şi sociologic. Pe de altă parte, el a îndemnat pe ceilalţi cercetători la un studiu temeinic al tuturor generaţiilor.

Între altele reprezentantul Turciei s-a ocupat, în intervenţia sa, de problemele specifice care se pun în faţa detaşamentului tînăr din ţările dezvoltate şi subdezvoltate. El a insistat că în ambele cazuri tineretul are un mare rol în progresul politic şi economic al ţărilor respective

În discuţie subliniindu-se de către mulţi participanţi necesitatea educării tineretului, a respectării egalităţii în drepturi a tinerilor aparţinînd oricărei naţionalităţi, s-a criticat, chiar de către unii reprezentanţi din occident, faptul că în unele ţări capitaliste mai apar cărţi cu conţinut rasial, discriminatoriu.

Este adevărat, unii mai voalat, alţii mai direct, au vorbit cu acest prilej nu numai de conflictul între generaţii, dar şi de un acut conflict între tineret şi statele şi guvernele respective, între interesele apărate de state şi idealurile tinerei generaţii. Şi de această dată însă soluţia rezolvării acestei antinomii a fost definită prin unele formule cam generale **„socializarea mai activă a tineretului"**, animarea lui **„social-politică"** etc. fără a se căuta, a se explica mobilurile economice şi sociale care au dus la această situaţie. În mod just unii politologi, printre care şi o cercetătoare franceză, au luat poziţie faţă de teza prezentă într-o seamă de intervenţii, după care tineretul universitar nu este la fel de activ în viaţa politică cum sînt celelalte categorii de tineri, dar că nici nu trebuie să fie altfel.

Un aspect pe care am vrea să-l reliefăm în încheierea acestor însemnări este cel referitor la aspectele metodologice ale cercetării problemelor specifice tineretului.

Mai toţi autorii rapoartelor şi intervenţiilor, inclusiv cei care au condus în numele Comitetului Executiv al A.I.S.P. această reuniune, au criticat starea de fapt existentă pînă acum sub acest aspect, modul cu totul sporadic, fragmentar şi adeseori empiric şi rudimentar în care sînt concepute şi se efectuează cercetările privitoare la tineret. În special **reprezentanţii din ţările socialiste au subliniat necesitatea imperioasă ca pe lîngă pregătirea unor cercetători specializaţi în problemele tineretului să se creeze metode specifice, adecvate acestui scop, să se asigure tehnicile şi procedeele eficace de sondaj, audienţă, interviu şi să crească spiritul de obiectivitate în generalizarea datelor obţinute.**

În altă ordine de idei unii cercetători au susţinut că în ceea ce priveşte educarea tineretului **ar fi necesar ca toate cercetările ce se întreprind să fie rod al efortului conjugat al psihologilor, sociologilor şi politologilor, să se realizeze mai multe materiale propagandistice, educative : biografii politice (cum ar fi biografia lui Marx, Engels), periodice care să popularizeze operativ şi eficace participarea tineretului la viaţa politică şi obştească etc.**

Cum se poate constata, există numeroase raţiuni ca purtătorii de mîine ai progresului să constituie unul din cele mai importante subiecte de cercetare. Rezultatele la care se ajunge, concluziile care se formulează ţin şi ele de poziţia de clasă a cercetătorului, de metoda de cercetare şi de scopurile pe care le urmăresc politologii burghezi — dacă ne referim la cercetările efectuate de ei.

Prezentul congres a constituit un bun prilej ca în intervenţiile, rapoartele, şi discuţiile individuale să poată fi precizate şi mai clar punctele de vedere susţinute, să se poată sesiza elementele comune pe acest tărîm şi, concomitent, să se pună în lumină dezacordul principial între anumite teze promovate de reprezentanţii ştiinţei politice burgheze privind tînăra generaţie şi poziţia consecvent ştiinţifică susţinută de participanţii din ţările socialiste referitoare la locul şi misiunea tineretului în societate, în viaţa politică a popoarelor respective.

Marin VOICULESCU

MAPAMOND STUDENŢESC

BRAZILIA

„Jornal do Brasil", unul din cele mai influente ziare braziliene, informează despre unele manifestări studenţeşti în Universitatea din Brasilia în momentul cînd poliţia a încercat să opereze unele arestări în rîndurile tinerilor. Cazul a început printr-o hotărîre a „Direcţiei pentru ordinea politică şi socială privind arestarea studentului Honestino Monteiro Guimar, acuzat de „activităţi subversive". Dar, cîteva zile mai tîrziu, poliţia politică a hotărît să aresteze şi alţi studenţi, fapt pentru care agenţii au pătruns în localurile Universităţii. In timp ce ei procedau la identificarea studenţilor prezenţi, grupuri mari de tineri i-au înconjurat pe poliţişti şi i-au alungat din incinta Universităţii. Potrivit ziarului, această acţiune a avut un puternic ecou în cercurile studenţeşti atît din Brasilia cît şi din Rio de Janeiro.

URUGUAY

Timp de aproape două săptămîni studenţii Universităţii Naţionale din Uruguay au desfăşurat o puternică acţiune de protest împotriva lipsei de preocupare a guvernului faţă de nevoile învăţămîntului superior. La sfîrşitul lunii trecute, cursurile Universităţii, cu sediul la Montevideo, au fost complet întrerupte, studenţii declarînd grevă şi baricadîndu-se în incinta sălilor de cursuri şi a dormitoarelor. Au avut loc şi numeroase ciocniri cu poliţia, soldate cu răniţi de ambele părţi şi arestarea unor studenţi. Pînă la sfîrşit, în faţa acţiunii hotărîte a studenţilor, guvernul condus de preşedintele Oscar Gestido a anunţat, printr-un comunicat, că alocaţiile bugetare destinate institutelor de învăţămînt superior vor fi majorate cu suma de 80 milioane pesos. Astfel, greva s-a încheiat şi cursurile au putut fi reluate.

PORTO-RICO

Tineretul studenţesc din Porto-Rico se află de ani de zile în primele rînduri ale luptătorilor pentru independenţa acestei insule, în prezent „teritoriu asociat" la S.U.A. Ultima mişcare de protest împotriva dominaţiei Statelor Unite asupra insulei a avut loc în oraşul portorican Santurce, la care au participat studenţii colegiului „Ramon Power". Manifestanţii care scandau „Jos colonialismul !", „Ruşine pentru brutalităţile poliţiei" au fost atacaţi de poliţişti cu grenade cu gaze lacrimogene şi bastoane de cauciuc. Un purtător de cuvînt al organizaţiei „Mişcarea pentru independenţa insulei Porto-Rico" a declarat că asemenea acţiuni studenţeşti vor continua.

7 ARTE

CĂRȚI

Morometii vol. II

După o indelungată tăcere „Morometii" lui Marin Preda au reapărut, cu o surpriză plăcută : volumul II. Astfel intregit romanul lui Marin Preda oferă cititorilor perspective noi, dar și, mai ales, aventura extraordinară a unei opere desăvirșite.

O lume ciudată, percepută liric și tratată liric, trăiește în intîmplări puține dar decisive, la granița misteriosului. Autorul participă la toate aceste intîmplări ca o rudă apropiată a eroilor, dramele acestora cerîndu-i gestul dureros al mărturisirii... Recomandăm cu căldură o carte frumoasă și un autor deosebit de înzestrat.

EXPOZIȚII

Milița Petrașcu

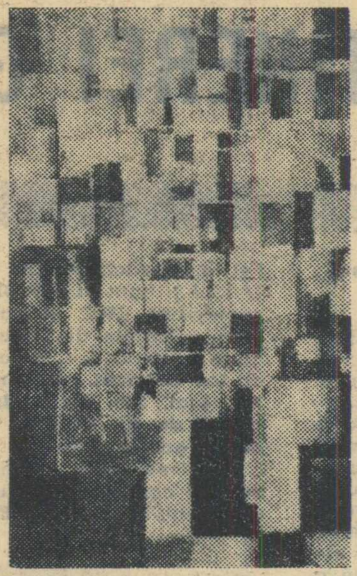
Milița Petrașcu *(galeriile Fondului plastic, str. Onești). Elevă a lui Brâncuși, sculptorița și-a alcătuit expoziția cu economie, certificînd vîrsta unei maturități depline. Sculptură modernă, se distinge efortul de esențializare și abstractivizare, originalitatea oferind-o mișcarea intimă a formelor.*

greb și Wroclaw, lucrează în prezent la montarea piesei „Iulius Cezar" de Shakespeare pe scena Teatrului „Lucia Sturdza-Bulandra". Cîteva cuvinte ale celui mai tînăr regizor bucureștean la începutul dificilului drum al repetițiilor :

„Nu vreau să vă vorbesc despre intenții, ele se vor vedea numai pe scenă. Totuși... Nu vreau să reconstitui lumea romană cu togi și alte artificii de recuzită. Shakespeare este un autor deosebit de actual prin perenitatea temelor sale, care pot fi demonstrate permanent în contextul secolului nostru. Cadrul lumii romane va fi doar un pretext pentru prezentarea unui proces de disoluție existent în concretizarea pe plan uman a meandrelor luptei pentru putere, a ideilor demonetizate de fanatism. Actualitatea lui Shakespeare este covîrșitoare în implicațiile umane ale istoriei, istorie fără emfază și strălucire. Concentrînd instinctul genial al scurgerii timpului în faptul ales ca punct de plecare, el realizează perfect integrarea eroilor în timpul lor, conferindu-le dreptul de existență într-un plan general uman lucid și mereu viabil."

Din distribuție fac parte : G. Mărutză (Cezar), I. Caramitru (Octaviu), O. Cotescu (Antoniu), V. Rebengiuc (Brutus), Gina Patrichi (Portia).

poate străpunge cercul magic care-l conține. Filmul e înțelegerea acestei neputințe. Încercînd să doboare casta preoților, Ramses vrea să pună mîna pe comoara păstrată de aceștia în labirint. Aproape la fiecare colț al coridoarelor labirintului zace un schelet — simbolul unui eșec. Ramses și marele preot Herhor se înfruntă. Divinitatea și moartea par a fi potrivnice faraonului ; potențial el este unul din cadavrele labirintului. ...În fața porții palatului trupele îl așteaptă pe Ramses, hotărît să înfrîngă prin forță cerbicia preoților, să-l aresteze pe Herhor. Înăuntru, Ramses își întîlnește asasinul, un tînăr care-i seamănă perfect, o a doua întruchipare a lui. Cu mîinile tremurînde, faraonul îl strînge de gît, indelung. Absurd, pe palma lui apare o pată de sînge. Afară, trupele așteaptă încontinuu. Despicătura neagră a porții rămîne mută. Un minut. Cinci minute. Liniște. Nu iese nimeni.

Vincențiu GRIGORESCU — din expoziția personală

din cadrul recentului festival de film de la Veneția, revista „Cinema" *a primit* „Leul din San Marco". *Acest premiu care lansează revista noastră printre cele mai bune din lume ne bucură sincer. Le urăm colegilor de la „Cinema" cît mai multe asemenea succese.*

● *Salutăm aerul de înnoire al revistei „Luceafărul". Ne referim mai ales la noua înfățișare grafică.*

TELEVIZIUNE

● *Precedat de o sforăitoare recomandare, Televiziunea și-a prezentat un film propriu (eveniment de altfel remarcabil) : „Fuga", realizat de Boris Ciobanu și Cornel Todea. Zisul „film eseu" s-a dovedit însă un neagreabil fapt de snobism, de o flagrantă lipsă de semnificații în ciuda tuturor pretențiilor reclamate. Cît despre „explorarea posibilităților aparatului de filmat" (în fond simple efecte de transfocator, montaj accelerat, cîmpuri-contracîmpuri) ce să mai vorbim. Ne-am reamintit (atenție, mai mult decît ar fi trebuit !) de veritabilul eseu, al fugii, sondaj psihologic de calitate al lui Jan Nemec în „Diamantele nopții". De, nimic nu-i nou sub soare...*

În aceeași seară debut pentru marele public al lui Hitchcock. Din nou amabilă. Televiziunea ne previne : Să știți că filmul „Coloana 5-a" e unul din cele mai slabe ale reputatului regizor. De acord. Dar atunci, stimați tovarăși, de ce l-ați ales ? Binevoitori, vă informăm că Arhiva Națională de Filme tezaurizează pelicule remarcabile ale lui Hitchcock, ca de pildă „Vertigo" sau „Frînghia". Sînt atît de prețioase încît respectiva instituție nu le scoate pe circuit : doamne ferește — să nu se uzeze !

DESPRE MEANDRE ȘI CRONICA SERIALĂ

A fost odată un cinematograf fără probleme, la care nu se plictisea nimeni... Am văzut de astă dată „Meandre" nu din fotoliile comode ale D.D.F.-ului, ci într-o sală cu 20 de spectatori. 5 dintre ei au plecat blestemîndu-și inspirația, iar ceilalți n-au încetat să compătimească actorii. Nici unul n-a ezitat să mărturisească : n-am înțeles nimic. Desigur, nu erau și snobi în sală. Oricît de „esteți" am fi, un eșec de public e un eșec al filmului ; iar dacă publicul, fiind nepregătit pentru „filmul modern", se înșeală parțial, ei bine, e un eșec parțial !

„Meandre" e un film făcut și răsfăcut. Programat cu mare întîrziere, el a necesitat 510 zile de turnare, cu un metraj mediu util pe zi de 106, în timp ce media la noi este de 300 zile cu 44—70 metraj util pe zi. („Dacii" a avut 479 zile de turnare !). Datele ne tentează să credem că s-a încercat să se cîrpească, să se „reelaboreze și reorganizeze", ceea ce ar fi semnul unui rateu. S-ar zice : alt eșec al lui Săucan, care declară că în artă nu există eșec. Cronica s-ar putea opri aici și totuși...

În primul rînd scenariul a fost inconsistent. Horia Lovinescu, care n-a prea avut noroc cu filmele, n-a oferit decît fantomele unor relații interumane. Din nisip, Săucan a încercat să construiască un aeroport (ca să fim în ton) și ceea ce a reușit, din meritul lui și al lui Todan, e tratarea în limbaj cinematografic, experimentul de cine-limbă. Iată însă că atentul cronicar al „Luceafărului", Florian Potra, ne previne : limbajul e un împrumut din „nouvelle vague" ! Prilej pentru d-sa de a începe o cronică serial în care uită cu totul de „Meandre" și ne ține un curs despre noul val, punînd cap la cap citate și adevăruri știute de toată lumea. Între altele, modul acesta de cronică e ireverențios față de creator și Săucan așteaptă probabil cu sufletul la gură, precum telespectatorii „Evadatul", a treia serie din lecția lui F.P., pentru a afla și ceva despre „Meandre". Tot ce spune F.P. despre filmul în cauză e grava învinovățire că „limbajul de conotație, efortul expresiv de a dezvălui sensuri profunde ale fenomenelor și mișcărilor dinăuntrul oamenilor sînt învăluite într-un soi de ceață irațională". Limbajul de conotație „sînt învăluite" ? Fiindcă veni vorba de gramatică, „efortul expresiv etc." este o apoziție și atunci cine „sînt învăluite" ? Probabil fraza lui F.P. e învăluită într-un soi de ceață irațională și atunci să trecem mai departe și să aflăm că „dacă ar fi vorba de un mod (subiectiv) original de folosire a cine-limbii" F.P. ar fi entuziasmat. Dar cum Săucan împrumută din noul val, ergo, nu e original și atunci F.P. nu e entuziasmat. În fond nimeni nu e entuziasmat (nici măcar cei cinci critici din „Informația", care atribuie „Meandrelor" note maxime), dar faptul că evident Săucan are o „cine-limbă" l-au remarcat toți.

„Meandre" e un film mental, elaborat intelectualicește, „scris", un eseu în care cultura cinematografică e asimilată. Dacă cine-limba nu e stăpînită ca de un maestru și ponderea experimentului se simte, nu înseamnă că respectiva limbă nu există. Împrumuturi ? Da, toată lumea știe că noul val, și nu numai el, a impulsionat un cinematograf liber, iar cuceririle sale, printre care părăsirea cinematografului-spectacol, de intrigă, în favoarea cinematografului-limbaj, scriere, mijloc de expresie docil, au devenit bunuri comune. Înnoirea sintaxei filmului, la care și-au adus contribuția generații de creatori, cuprinde și o seamă de procedee, mijloace de exprimare noi, pe care oricine le poate folosi ca un bun cîștigat. Așa cum alte procedee s-au răspîndit cu ani în urmă, așa se răspîndesc acum inovațiile lui Resnais sau Truffaut. La ce bun atunci un curs în genul lui F.P., punînd cinematografia noastră într-o forțată inferioritate ? Nu interesează că Pintilie sau Blaier sau Săucan au împrumutat cutare lucru, ci modul original de tratare, adică felul în care noua sintaxă e pusă în slujba relevării esențelor — „conotarea". Și acest mod original există, în ciuda finisărilor incomplete, a fisurilor... Iată însă că nici noi n-am prea vorbit de „Meandre"... F. Potra ne poftea la o discuție „pasionantă". Foarte bine, poate vom avea prilejul să continuăm și noi cronica, cu seria a doua...

Eugen PATRICHE

George Perec: „Lucrurile" (Povestiri din anii 60)

PREMIUL Renaudot 1965.

Cartea are tonul unei originale anchete sociale în rîndul tineretului francez asupra condiției umane. Un roman dens, inspirat din cea mai strictă actualitate.

Debut editorial

Colaboratorul nostru Mihai Pelin a debutat editorial cu volumul de proză „Redactori și pianiști" (colecția „Luceafărul").

TEATRU

Iulius Cezar de W. Shakespeare

Andrei Șerban, laureat al festivalurilor studențești de la Zagreb și Wroclaw (see above)

FILM

Faraonul

Regia : Jerzy Kawalerowicz. Grupa de creație KADR. Cu Jerzy Zelmik, W. Mazurkiewicz, Barbara Brylska

Un tînăr furios împotriva unei societăți canonizate. Adolescentul Ramses XIII, deși e purtătorul cauzei drepte, nu poate străpunge cercul magic care-l conține... (continued above)

REVISTE

● *La Mostra cărții și periodicelor de cinema și televiziune din cadrul recentului festival de film de la Veneția...* (continued above)

7 ZILE

TT

Din păcate, ceea ce intenționez eu cu această rubrică — să port un dialog cu cititorii „Vieții studențești", cărora să le fac depline confidențe și să le ofer, cu prioritate, informații asupra jocurilor, ideilor tactice și formației naționale de fotbal — nu pot realiza integral la această primă „ieșire în public', din cauză că ziua de apariție coincide chiar cu data partidei de la Budapesta.

Cînd citiți aceste rînduri, deci cu cel mult 10 ceasuri înainte de confruntarea de pe Nepstadion, eu nici nu mai știu cum mă cheamă. Formația ați și aflat-o, așa că nu-mi rămîne decît să vă explic cîteva dintre aparentele „curiozități' pe care le intuiam joi, cînd am încredințat tiparului aceste rînduri. Îl prefer pe **Kiss** fundaș dreapta pentru că, față de contracandidații Ioachim și Sătmăreanu, el întrunește mai multe calități: are viteză mare, e extrem de tenace, poate fi folositor în atac, fiind capabil să și revină în apărare pentru a recupera baloanele lansate ale adversarilor. **Libardi** joacă (probabil !) deoarece Tică Popescu a făcut întindere, iar ceilalți concurenți nu au tehnicitatea și simțul jocului în adîncime ce le are el, care-mi permite să-l păstrez totuși pe **Negrea** — mijlocaș, ofensiv, ca la club. Cuplul **Iancu-Dobrin** este, ce-i drept, eterogen. N-am găsit însă altul omogen ! Or, ei se completează reciproc prin calitățile ce le-au dovedit la club (spre exemplu, Dobrin are tehnicitate excelentă, poate dribla 1—2 adversari și poate crea spații în care să acționeze Iancu, jucător de forță, cu joc de cap și multă dăruire).

Bănuiesc o întrebare despre ce aștept de la meciul Budapesta — București. Ce vreau — să cîștigăm — nu pot pentru că adversarul e mai bun. Dar trebuie să vreau ceva. Iată, prin urmare, pe scurt, ce le voi cere jucătorilor la ședința de pregătire : dacă sîntem învinși la 5 goluri de o mare echipă nu mă supăr, dar să nu fie scorul 0—5, ci 5—10 (dacă așa ceva ar fi posibil). Să punem, cu alte cuvinte, **probleme** valoroșilor noștri parteneri. Plusurile cu care doresc să le anihilez valoarea superioară ar fi : superioritatea numerică în atac și în apărare ; **recuperarea** balonului, nu distrugerea atacului advers ; circulație permanentă, neobosită ; marcarea surprinzătoare de goluri.

Ce va ieși, nu știu la ora aceasta nici eu, nici dumneavoastră. Știu numai unii „prieteni' de-ai mei dintre ziariști, care au și scris cronica. Eu zic doar că... n-ar fi rău să fie bine. Restul, vom discuta sîmbăta viitoare.

Titi TEAȘCA

DIVORȚ „ITALIAN"

Între două momente Teașcă — cel de la numărul trecut și cel de sîmbăta viitoare, cînd voi scrie despre ce voi vedea cu ochii mei pe „Nepstadion" — să abordăm astăzi cîteva probleme de-ale noastre studențești. Să-i lăsăm, deocamdată, pe olteni (de la care toată lumea așteaptă și confirmări în deplasare, pentru că pe „Prazacana" e mai ușor să smulgi puncte), să-i lăsăm și pe clujeni (numai pînă la derbiul cu colegii de la Olt) și pe ieșeni (care, orice s-ar zice, se plimbă în voie pe bulevardul B). Să vedem însă ce se întîmplă la Politehnica București...

La aproape trei luni de zile după ce antrenorul Teodorescu ne acorda un interviu, sîntem nevoiți să canstatăm cu regret că nu s-a realizat pe deplin nici măcar una din bunele sale intenții : crearea unui club de fotbal al studenților din București, cu nu mai puțin de 9 echipe (de seniori, juniori și copii), trecerea sub îndrumarea directă a centrului universitar, schimbarea denumirii în „Sportul studențesc" ș.a.m.d. În plus, și poate tocmai în legătură cu toate acestea, jocul teamului studențesc nu aduce încă nici aprecierile publicului, nici rezultatele așteptate

Cine-i de vină ? Greu de exprimat o adevărată judecată de valoare asupra situației. Personal, mă abțin să judec munca antrenorilor după numai cîteva etape. Evident, nu-mi plac nici mie rezultatele, mă amărăsc și eu cînd văd abateri grave de la legile elementare ale fotbalului modern : Rămureanu nu degajează cu mîna, ci cu piciorul, la întîmplare ; Grecea și Anton lasă mingea mai întîi să cadă, în loc s-o lovească dintr-o bucată : apărătorii sînt spectatori ai fazelor de atac și înaintașii se uită ca la teatru cînd jocul se dispută în careul propriu ; este folosit Comșa, care nu prea pricepe fotbalul și la 28 de ani e greu să-l mai învețe ; formația este schimbată prea mult de la un joc la altul... Dar e departe de mine gîndul să încerc a mă substitui celor doi antrenori. Îi cunosc, îi apreciez, am încredere în ei și, prin urmare, am și răbdare. Înțeleg, cu alte cuvinte, că după ce dintr-o formație au plecat o dată 6 jucători de bază, trebuie timp pînă cînd niște copii care s-au cunoscut acum, aici, să deprindă împreună cu cei „vechi" o geometrie care li se predă tuturor pentru prima dată. De aceea, am răbdare și scriu (negru pe alb !) că Politehnica nu va retrograda.

Din nefericire pentru fotbaliști, mulți dintre cei care se învîrtesc în jurul lor gîndesc altfel : nerăbdători, plîngînd după vremurile de altă dată, după Lucescu sau după rezultatele de acum 2—3 ani, unii tovarăși de la Politehnica au divorțat în fapt de fotbaliști, cu toate că, oficial, aceștia apără tot culorile Politehnicii În jurul echipei se întreține o atmosferă tot mai rece. i se fac șicane peste șicane, se pierde legitimația lui Lică — ceea ce nu-i împiedică totuși pe unii factori de răspundere, supărați că n-au echipă mare și că nu sînt consultați la alcătuirea formației, să cheme antrenorii la ordine — în timp ce jucătorii sînt lipsiți (din neglijență sau rea voință) de drepturile pe care le au : sînt mutați de la o cantină la alta ; servesc masa de prînz (în preziua partidei cu Ceahlăul) în... Piața Matache, unde mănîncă pepeni și struguri pe banii antrenorilor ; se duc la Constanța și află că li s-a rezervat hotel nu pentru sîmbătă, cînd ajung, ci pentru... duminică noaptea ; cantina complexului refuză să le servească masa în dimineața întîlnirii cu Metalul etc. etc.

Poate este cazul ca „divorțul italian" al conducătorilor echipei Politehnica să se oficializeze și centrul universitar să-și ia în primire acești fotbaliști care astăzi sînt copiii nimănui. Oricum, trebuie găsită cît mai de grabă soluția, fiind lesne de înțeles că nu poți cere unei echipe rezultate dacă nu i-ai creat condiții normale de pregătire.

G. MITROI

CRONICA MICROBISTULUI

Fault !

OPINII DESPRE SPORTUL UNIVERSITAR (II)

RĂBDARE ȘI... MĂSURI

Prin urmare, sîntem datori să inserăm — în acest al doilea redacțional consacrat problemelor generale ale sportului universitar — cîteva din deficiențele care ne determină să ne gîndim la o oarecare criză a mișcării sportive din facultățile noastre

Măsurile organizatorice stabilite cu aproape doi ani în urmă au avut unele urmări pozitive. Totuși, insuccesele, care ne dau tîrcoale tot mai mult în ultima vreme, conduc și la concluzia că organizarea nu se află pe drumul cel mai bun. Cluburile sportive din institute continuă să-și desfășoare activitatea într-un cadru rigid, care nu permite stimularea inițiativei, gospodărirea judicioasă, valorificarea resurselor locale și generalizarea experienței pozitive. E destul să amintim, spre ilustrarea acestei situații, că pentru rezolvarea unor probleme curente — organizarea pregătirilor, programarea meciurilor amicale, participarea la campionatele universitare ș.a. — cluburile universitare trebuie să obțină de fiecare dată toate aprobările, pe linie ierarhică, pînă la forurile centrale.

Pe de altă parte, se constată că — deși au crescut substanțial fondurile sportive, din care o parte importantă este destinată indemnizațiilor pentru refacerea în urma eforturilor și asigurării cheltuielilor pentru participarea în competiții — în momentul de față asistăm la o egalizare nefirească a drepturilor și condițiilor materiale oferite studenților sportivi, neținîndu-se seama de valoarea și pregătirea lor profesională ; spre exemplu, un sportiv de categoria a II-a primește aceleași drepturi cu un maestru al sportului, iar unul fruntaș la învățătură nu este stimulat cu nimic față de unul repetent.

Îndrumarea activității sportive studențești se face și ea destul de greoi, existența a trei foruri conducătoare (o direcție specială în Ministerul Învățămîntului, o secție în C.N.E.F.S. și o comisie sportivă la C.E. al U.A.S.R.) nefiind de natură să faciliteze o coordonare operativă a treburilor, oricîte eforturi se fac. Și problema aceasta nu trebuie privită în sine, pentru că de ea se leagă, firesc, altele — privind funcționarea cluburilor sau instruirea sportivilor.

Una din cauzele care credem că explică rămînerile în urmă ale sportului nostru studențesc este și scăderea nejustificată a intensității antrenamentelor sau încetarea pregătirilor în perioada vacanței de vară. Tocmai pentru că studenții au timp mai puțin în perioada cursurilor, este de neînțeles de ce în vară, cînd nu sînt ocupați și au și posibilități materiale sporite, nu se organizează tabere de pregătire centralizate pe discipline și nu se inițiază mai multe competiții universitare.

Fără îndoială că, din păcate, deficiențe mai sînt : profesorii de educație fizică nu pun cu toții umărul, legăturile cu sportul școlar nu sînt strînse și sistematice, forțele naționale studențești într-un sport sau altul sînt prea mult dispersate ș.a.m.d. Mai insistăm însă numai asupra unui singur aspect. Este vorba de concepția pe care mulți o au asupra sportului studențesc, care mai este încă privit numai ca un izvor de elemente pentru sportul nostru național. Actualul regulament de transferări întreține, prin unele prevederi ale sale, o asemenea concepție nefirească. Să ne explicăm... Dacă, în alte cluburi, antrenorul crește un copil cu riscul că s-ar putea să-l piardă după terminarea liceului, în cluburile studențești antrenorul știe cu certitudine că, după absolvirea facultății, sportivul pregătit de el îl va părăsi. Or, interesul stimulării muncii antrenorilor și interesul însuși al sportului nostru (pentru că vîrsta studenției coincide în general cu vîrsta maximelor performanțe sportive) impun ca sportul studențesc să se bucure de mai multă stabilitate a cadrelor, prin regulamentul de transferări, și de mai mult sprijin pe plan general. Cu alte cuvinte, ar fi timpul ca și la noi, ca în atîtea țări care ne întrec pe plan internațional, mișcarea sportivă universitară să nu mai fie privită doar ca un **izvor**, ci ca un **eșalon** al sportului românesc, eșalon care el însuși are nevoie de unele resurse. Rămîne să vedem în numărul viitor ce credem noi că trebuie făcut.

V. STUD.

tec

DACĂ GĂSIȚI UN MESAJ ÎNTR-O STICLĂ PLUTIND PE MARE...

Mesajele închise în sticle și aruncate în valurile mărilor nu sînt o invenție a lui Jules Verne. Columb, ca și exploratorii polari, a folosit deseori acest mijloc de comunicație. În secolul nostru trimiterea sticlelor-scrisori a devenit un fel de distracție. Reverendul George Philips din Tacoma (Washington) a lansat din 1940 peste 15 000 de sticle conținînd recomandarea de a nu se mai bea alcool. Nu se știe însă dacă sticlele în cauză reverendul și le-a procurat golindu-le el însuși...

Englezul Brian Cole a trimis 1282 sticle cu mesajul „Vreți să fiți nevasta mea?", primind 381 răspunsuri. În 1964 a declarat presei că examinează candidatura unei suedeze, Inga Granberg, dar că pentru orice eventualitate păstrează în rezervă încă 500 de sticle. Precedentul fusese creat în 1956 de marinarul suedez Ake Viking, autorul mesajului: „Dacă ești o fată frumoasă, scrie-mi". După 2 ani sticla a ajuns pe țărmul Siciliei și un bătrîn pescar a remis-o fetei sale, Paolina. Căsătoria a avut loc în 1958. Robert Ventura, marinar pe vasul american „Sultan", a găsit în 1964 pe o plajă din Havai o sticlă cu mesajul: „Dragă, oricine ai fi, oriunde te-ai găsi, ce mai faci? Dawn Kope, San Diego". Între cei doi s-a născut o corespondență și s-a hotărît căsătoria. Dar cînd Robert debarcă la San Diego o găsi pe Dawn în brațele mamei sale. Fata avea numai 18 luni și fratele ei Kevin, de 12 ani, se distrase trimițînd mesajele.

La Serviciul francez de hidrografie există un sector special al mesajelor în sticle, condus de inginerul Marc Eyries. Se studiază astfel curenții marini, drumul deșeurilor petrolifere, se fac cercetări de oceanografie. Așa că, dacă găsiți pe... litoral vreo sticlă conținînd un mesaj, scrieți Serviciului francez de hidrografie, 13, rue de l'Université, Paris VII. (?!)

SHERLOCK HOLMES LA 80 DE ANI

1887. *Apare* „A Study in Scarlet" *(Studiu în roșu), prima din șirul numeros al cărților care aveau să nască o celebritate: Sherlock Holmes, creație a medicului scriitor Conan Doyle, din Southsea. Cum autorul îi atribuia atunci vîrsta de 40 de ani, astăzi detectivul ar trebui să aibă 120 și probabil îi are, pentru că toată lumea îl știe drept „nemuritor".*

Trăia la Edinburgh un medic, pe nume Joseph Bell, asistent la universitate, ținînd cursuri de diagnostică. În fața studenților uimiți, Bell întreține un dialog ciudat cu un pacient a cărui singură particularitate vizibilă era că... uitase să-și scoată pălăria.

— „Dumneata ai fost militar într-un regiment scoțian, nu?"

— „Întocmai, sir".

— „Ai părăsit serviciul ca subofițer; ultima dată ai fost în colonii și anume la Barbados..."

— „Întocmai, sir".

Bell nu era un vrăjitor. „Omul a uitat să-și scoată pălăria, explica el, deși părea cuviincios; era vorba atunci de un obicei pe care, conform regulamentului, îl au doar militarii. Deci, plecase de curînd din armată. Ați văzut că nu părea de loc timid, ba chiar făcea impresia unui om obișnuit să comande. Din punct de vedere intelectual prezenta însă un nivel mediocru, ceea ce însemna că nu a fost ofițer, ci subofițer. Iar de vreme ce suferă de elefantiazis, n-a putut face serviciu decît la colonii, probabil la Barbados, singura noastră garnizoană din India".

Peste cîțiva ani cînd, lipsit de clientelă, Conan Doyle se dedică exclusiv scrisului, metoda doctorului Bell și chiar înfățișarea lui fizică vor fi împrumutate unuia din cei mai celebri eroi de roman, simbol al logicii și clarviziunii.

95 — 58 — 93

„Nu vreau să fiu simbolul sexualității. Simbolul nu e o realitate, ci un lucru. Nu mai pot suporta să fiu considerată un lucru". Sînt cuvintele adresate unui ziarist de la LIFE de Marilyn Monroe, în ultimele zile ale vieții.

Pe numele ei adevărat Norma Jean Baker, s-a născut la Los Angeles la 1-VI-1926, fiica bastardă a unui meseriaș. La 16 ani se căsătorește cu un oarecare Tom Dougherty, care pleacă militar, lăsînd-o muncitoare într-o fabrică. Aici o întîlnește fotograful Tom Kelly, care o lansează ca „cover-girl", fotografiile ei (nuduri) fiind scoase în milioane de copii. Debutează în „Asphalt Jungle" (1950) film de John Houston.

La 5 august 1962, acum 5 ani, se sinucide cu nembutal în mica ei vilă de la Brentwood — Hollywood.

Marilyn s-a bătut pentru a supraviețui, dar nu i s-a dat voie. Producătorii și regizorii de la „20 th Century Fox" îi declaraseră război. Încă din 1955, cînd actrița încercase să isprăvească cu mitul senzualității, căutînd să-și constituie o casă de producție și realizînd cu Lawrence Olivier „Prințul și balerina", „Fox" a doborît-o. Altădată vroia să joace rolul Grușei din „Frații Karamazov". „Dragă Marilyn, spunea Billy Wilder (autorul filmelor „Unora le place jazul" și „Șapte ani de căsnicie"), de ce nu? Dar mă gîndesc că după acest film serios ai putea face și altele ca „Frații Karamazov pe planeta Venus" sau „Frații Karamazov în țara celor 1 001 nopți" și așa mai departe!..."

Lumea intelectuală a trădat-o, după căsătoria cu Arthur Miller — „nunta sexului și a culturii", așa cum a trădat-o lumea forței fizice după mai vechea căsătorie cu Joe di Maggio, campionul de base-ball — „nunta sexului cu brațul". Marilyn trebuia să rămînă MM, 95—58—93 (celebrele ei măsuri anatomice).

„De ce vrei să urmezi arta dramatică după ce ai făcut film?" o întrebau. **„Tocmai de aceea, dragii mei. Pentru că după ce am făcut atîtea filme, m-am dus să le văd".** Au împiedicat-o să-și termine cel mai autentic film, cel al vieții sale. Acum, la cinci ani de la tragica sinucidere, știm că Marilyn a dărîmat mitul „stelei" conformiste, dezumanizarea ca act final al producției industriale cinematografice. **„Simt că viața, chiar și a mea, nu se termină aici"**, spunea Marilyn. Și avea dreptate.

FLASH

AUTOMOBILE AMENDATE

În U.R.S.S., cînd automobiliștii comit o neregularitate riscă și o pedeapsă... a mașinii. Pentru un timp oarecare placa cu numărul de circulație le este retrasă...

MODA 2 000

Iată un model de rochie de metal, „destinată să îndepărteze cavalerii prea insistenți". Donyale Luna (19 ani), autoarea unui roman celebru și „cover-girl" al revistei „Harper's Bazaar" o

poartă în filmul lui William Klein „Cine ești tu, Polly Magoo?", satiră a lumii extravagante a... croitoriei. Rochiile de aluminiu ale anului 2 000 sînt opera fraților Baschet, cunoscuți fabricanți de „structuri sonore" — instrumente muzicale din sticlă și metal.

COMERȚ PRIN CORESPONDENȚĂ

Vînzarea prin corespondență, cu livrare la domiciliu, se extinde din ce în ce mai mult. 6 la sută în Anglia și 7 la sută în Germania federală sînt cotele actuale ale acestui comerț, care va crește în viitor la 20 la sută. Cunoscutele Galerii Lafayette din Paris se pregătesc pentru noua formulă. La Châlons sur Marne s-au construit depozite speciale de 60 000 m.². Calea ferată se va extinde pînă la magazin și 11 vagoane vor putea fi încărcate simultan. 300 km. de șine metalice sînt folosite pentru a crea o cale de acces a mărfurilor spre șlepuri.

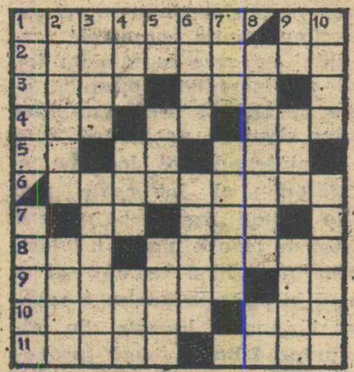
EXPORTUL DE VEDETE

Cîteva date despre succesul vedetelor franceze în străinătate. Cel mai cunoscut: mimul Marcel Marceau. Din Atlantic la Pacific, din Canada în Japonia, el joacă cu casele închise. La Caracas, succesul lui Marceau a provocat o mișcare de stradă necesitînd intervenția poliției. De atunci el e pe lista neagră a venezuelenilor ca și Beatles sau Rolling Stones.

În S.U.A. Brigitte Bardot e mai mult o curiozitate etnografică în timp ce Geneviève, o cîntăreață de cabaret din Montmartre, întreține de ani întregi, seară de seară, o emisiune a televiziunii americane.

În Germania federală Pierre Brice, care la Paris se mulțumea să pozeze pentru reclamele de modă, nu mai poate scăpa de admiratoare. În schimb francezii nu cunosc „westernurile" sale vest-germane. Sylvie Vartan și-a vîndut în Japonia 1 400 000 exemplare dintr-un disc. Fără să socotim Insula Paștelui, spun cronicarii, nu există țară în care un artist francez să nu-și găsească public. Afară, uneori, de... Franța.

Cuvinte încrucișate

AFEREZĂ

ORIZONTAL: 1. Dată pe brazdă — Nu-i răspunzător; 2. E o mediocritate; 3. Argat — Arbust cu fructe comestibile; 4. Moral — Își au rostul lor (sing.) — Are socri; 5. Dilemă șahistă — Au suflu — Tentație la somn; 6. Buni de gură; 7. Nu-i întreg — Program studențesc; 8. Are haz — Mărimi constante; 9. Operație pentru boboci — Rezultat cu semn de întrebare; 10. Apariție de vis — E goală; 11. Buni de scărmăneală — Adevărată găinărie.

VERTICAL: 1. Simbolul trăncănelii — Ciupercă de paie; 2. I-au naufragiat corăbiile — Se ocupă cu încadrările; 3. Legat la cap — Alinată; 4. Anason — A se pune la adăpost de ochii lumii — Haina pinguinului; 5. În bloc — Pămătuf pentru porci — Te-ajută la urcuș; 6. Piatră de aur — Intrare în pămînt; 7. A planta — Intestinele orașului; 8. Nume feminin — Schimb; 9. Sănătate... de fier — Măsură de minte — Uscate; 10 Blazon — Mărginit.

Gavril GLODEANU

CITIȚI ÎN PAGINA 11 RUBRICILE NOASTRE DE SPORT